

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 699

HET EINDE VAN ARTHUR LUPIN.

20 CENT

Reeds een paar keeren waren de beide mannen dwarsgangen gepasseerd,
maar de gids lette er ternauwernood op.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

Exploitant voor België: H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

Het einde van Arthur Lupin

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE INBRAAK IN DE HYPOTHEEKBANK.

De Parijsche bladen stonden vol van de brutale inbraak, die den nacht tevoren gepleegd was in de Hypotheekbank, nog niet lang geleden opgerichte, maar reeds bloeiende onderneming, die met slechts 16 man personeel werkte, en waarvan het gebouw gelegen was in de Rue de Fleurus, een der oudste straten van Parijs, niet ver van den tuin van het Luxembourg gelegen.

In Parijs wordt natuurlijk wel eens meer ingebroken, ook in banken, maar dit was wel een heel bijzonder geval, en de Parijzenaars vergaten zelfs voor een korten tijd alle politiek — en die was toch belangrijk genoeg in die dagen.

Er was sprake van toenadering van Duitschland, het kookte en woelde in China, het Cabinet stond op het punt omver te worden geworpen, en alles wees erop, dat een stabilisatie van den Franc onmiddellijk voor de deur stond.

Maar de inwoners van Parijs schenen zich om die zaken niet te bekommeren, zoodra zij ver-

namen van de inbraak in de Bank van Mijnheer Legrand, den eigenaar van de Bank.

De bladen, vooral de „Matin” en „Le Journal”, de eeuwige concurrenten, bevatten lange artikelen over de zaak, en beide boulevardbladen hadden er dadelijk hunne beste verslaggevers op afgezonden.

In hoofdzaak kwam de zaak hierop neer.

De Hypotheekbank besloeg een verdieping gelijkvloers, de zoogenaamde rez-de-chaussée, van een oud vrij groot huis, omstreeks in het midden van de straat gelegen, niet ver van een kleinere dwarsstraat.

Gelijkvloers zaten rondom de daartoe ingerichte vestibule, achter hunne respectievelijke loketten een tiental klerken, onder aanvoering van den hoofdkassier, Bonnard geheeten. En op de verdieping daarboven, waar zich ook het particuliere kantoor van Alphons Legrand bevond, zaten nogmaals zes jongelieden, waaronder twee

typisten, die meer behoorden tot hetgeen men het „particuliere huis van den Koning” zou kunnen noemen.

Zij zaten, op één na, allen bijeen in een groot vertrek, hetwelk door een deur gemeenschap had met de particuliere werkkamer van Legrand.

Dit vertrek, met twee breede ramen uitzien op de Rue de Fleurus, kwam met een tweede deur uit op den gang, aan het einde waarvan een breede trap naar de groote, met marmer en brons versierde vestibule, voerde.

In dit werkvertrek kon men den heer Legrand steeds aantreffen om half tien 's morgens tot half een in den middag. Dan ging hij lunchen, soms in zijn eigen woning, maar meestal in een nabijgelegen restaurant; hij keerde om twee uur weer naar zijn kantoor terug, en verliet dit weder als laatsten man, om half zes, nadat hij alle poststukken tot het laatste onderteekend had, en bevelen voor den volgenden dag aan den hoofdkassier had gegeven.

Deze was de eenige, die een sleutel van de buitendeur bezat, behalve Legrand zelf, en hij was het dan ook, die des morgens als eerste in de Bank verscheen en de zware straat deur opende.

Dat geschiedde meestal om negen uur.

Bonnard was een man van bijna zeventig jaar, en op hem kon volstrekt geen verdenking rusten, trouwens, ook de Hoofdkassier bezat geen sleutel, van de groote safe, die den brutalen inbrekers tot slachtoffer had gediend, en die, ofschoon het een modern, stevig meubel was, waarschijnlijk vrij spoedig was bezweken, onder de vereenigde inwerking van zuurstofvlam en metaalboor.

Toen Bonnard nu dien dag, zooals gewoonlijk, precies om negen uur in den ochtend, zijn sleutel in het zware slot had gestoken, en ze had geopend, trof hem onmiddellijk iets eigenaardigs, waaraan hij niet dadelijk een naam kon geven, maar dat hem verontrustte.

Hij stond stil, keek rond en toen pas begreep hij, wat hem, zonder dat hij het aanstonds zag, zoo getroffen had.

De halfcirkelvormige rij van loketten, was op een paar plaatsen onderbroken, en op die punten bevond zich een deur van ijzervlechtwerk, die alleen maar bestemd was voor de klerken. De eerste deur, die het dichtst bij de straat deur was, stond open.

Bonnard kreeg aanstonds een schok van schrik, want er was een streng bevel, om voor het heengaan al die deuren behoorlijk af te sluiten, met den sleutel, die er op paste, en die Bonnard tenslotte alle vereenigde, om ze aan een afzonderlijken sleutelbos te doen.

Er waren drie van die deuren, en Bonnard

droeg er dus vier aan den kleinen ring van ijzer, de huissleutel er bij gerekend.

En de kleine voorwerpen rammelden tegen elkaar, zoo beefde de hand van den ouden heer, toen hij op de openstaande deur toeging en een paar minuten later wist hij het ergste — de groote brandkast was opengereten als een sardineblikje en zoo goed als leeg gehaald.

Er bevonden zich alleen nog maar waarde-looze effecten in, en aandeelen in enkele maatschappijen, die ook niet veel om het lijf hadden.

Bonnard verklaarde later dat hij wel tien minuten stokstijf had gestaan voor die jammerlijk vernielde kast, en dat hij toen tot het besef was gekomen van het gebeurde, en dadelijk naar de telefoon snelde om eerst Legrand, en vervolgens de politie te waarschuwen.

Maar de telefoondraad was doorgesneden, en zoo wachtte hij, bevend van ontroering en schrik, tot de eerste klerk was verschenen, die hij onmiddellijk naar het naastbijgelegen postkantoor zond om daar te telefoneeren.

Intusschen trachtte hij zich te bedenken, hoeveel de brandkast ongeveer bevat had, toen hij ze voor de laatste maal sloot, alvorens den sleutel aan zijn patroon te gaan brengen, die dien dag zeer vroeg was, en ook reeds op het punt stond, het bankgebouw te verlaten.

Hij kwam tot een bedrag van omstreeks dertigduizend goudfranc, maar het kon ook iets meer zijn geweest.

Door angst bevangen liep hij naar de eerste verdieping en hij was nauwelijks in de gang, of hij begreep, dat de ramp van nog grooter omvang was, dan hij oorspronkelijk had gedacht, want ook de deur van de werkkamer stond open, die door Legrand altijd zelf werd afgesloten, als hij des avonds heenging, en de kleine brandkast, dicht bij het raam, was eveneens geopend. Voor zoover hij wist, had deze brandkast omstreeks twaalfduizend goudfranc bevat.

Met knikkende knieën ging hij weer naar beneden, en liep daar als het ware in de armen van den ontstelden klerk, die alweer terugkeerde, thans in gezelschap van twee agenten, die verklaarden, dat de commissaris van de wijk zoo spoedig mogelijk zou verschijnen.

Intusschen had het reeds negen uur geslagen, en snel achtereen kwamen de leden van het personeel binnen, waaronder vier dames, die allen zeer onder den indruk waren, en zwijgend op een hoopje bleven staan, terwijl de agenten het eerste onderzoek deden.

Een kwartier later omstreeks, kwam de commissaris, Chaudois geheeten, vergezeld van een rechercheur en nog een agent.

En nauwelijks was het onderzoek begonnen,

of men stond voor een vreemde ontdekking: niemand kon begrijpen op welke wijze de inbrekers waren binnengekomen, zonder eenig spoor achter te laten, en wat vreemder was, zonder dat zich eenig teeken van braak vertoonde!

Wel stond er aan de achterzijde van het huis een raam wijd open, maar dat vertoonde geen enkel spoor van geweld, en het was van binnen gesloten geweest met een sterke spanjolet, en daarboven met een ijzeren rolluik. Dat luik was eenvoudig naar boven gerold, en de spanjolet was geopend. Men vond alleen bovenaan de schroeven los gedraaid uit den ijzeren schoot, waarin de spanjolet moest sluiten. Men had dus van buitenaf dat raam wel kunnen opendrukken, maar dan bleef toch de vraag, hoe de inbrekers — er waren er zeker meer dan één geweest — dat ijzeren luik van buitenaf omhoog hadden kunnen krijgen.

Vingerafdrukken werden nergens gevonden. Het was dus duidelijk dat de schelmen zich voorzien hadden van gummi handschoenen.

Men vond slechts aan den voet van de groote brandkast een weinig sigarettenasch, die zorgvuldig door den rechercheur verzameld werd, teneinde ze chemisch te doen onderzoeken.

En verder niets — geen kaarsvet, geen achtergelaten werktuig, volstrekt niets.

Door de voordeur waren de schelmen stellig niet binnengekomen, daar Bonnard zijn eigen sleutel had moeten gebruiken, en men nam de mogelijkheid aan, dat zij zich wellicht ergens boven in het huis verscholen hadden gehouden. Wellicht waren zij toen weer door het raam heengegaan, dat men later open had gevonden.

Er behoefde nauwelijks te worden gezegd, dat er onmiddellijk naar alle windstreken getelefoneerd en getelegrafeerd werd, en ook, dat de politie aanstonds eenige arrestaties verrichtte, met een volkomen zekerheid, dat zij onschuldigen beet had en uitsluitend met de bedoeling het publiek voorloopig een weinig gerust te stellen, dat in den laatste tijd maar al te zeer verontrust was door een reeks inbraken, waarvan er maar al te veel ongestraft waren gebleven. Booze tongen beweerden, dat er voor deze arrestaties altijd eenige arme drommels gereed stonden, werkeloozen, een soort figuranten, die zich tegen tien franc per hoofd en per keer lieten arresteren, en aldus voor strooman fungeerden. Maar wij willen dit delicate onderwerp, hier niet verder onderzoeken.

De ware daders intusschen, bleven onvindbaar, en mijnheer Legrand, de directeur, meende te stikken van woede, drift, toen hij, om half tien van de inbraak vernam. Hij loofde aanstonds duizend goudfranc uit, voor de aanhouding van de daders, en het moet gezegd worden, dat de

politie alles in het werk stelde om hen in handen te krijgen.

Men bewaakte zelfs de stations, ofschoon het bijna zeker was, dat de daders zich volstrekt niet de moeite zouden geven, naar het buitenland uit te wijken. Zij hadden uitsluitend contanten gestolen en waardevolle effecten, en dien dag waren er bankbiljetten gekomen bij pakjes tegelijk die in de brandkast waren opgeborgen en waarvan de nummers nog niet waren genoteerd.

De zaak zag er dus voor mijnheer Alphons Legrand leelijk uit, en het Parijsche publiek begon zich reeds te gewennen aan de gedachte, dat ook deze inbraak ongestraft zou blijven.

De oppositie-pers begon zich reeds te roeren, en buitte het geval zoo veel mogelijk uit, betogende, dat een regeering, die niet eens een behoorlijke politie had, en de burgerij niet beter wist te beschermen, beter deed, zoo spoedig mogelijk af te treden.

Het was een volle dag na de ontdekking van de inbraak, waarvan de weinige te Parijs verschijnende avondbladen hadden gewaagd, toen Raffles en Brand de zaak bespraken, gezeten in het aardige eetzaaltje van hun huis in de Rue du President Wilson, een nog maar halfvol gebouwde, splinternieuwe straat, in de wijk van Le Pré Saint Gervais.

Brand had het bericht in de „Matin” gevonden en het aan Raffles voorgelezen, die achterover leunde in een stoel, een sigaret tusschen de lippen, en met zijn groote grijze oogen, schijnbaar gedachtenloos naar buiten tuurde, over het onbebouwde terrein, in de richting van den met gras begroeiden, eeuwenouden vestingmuur.

Toen Brand eindelijk zweeg, wierp Raffles zijn sigaret in den aschbak, en zeide schouderophalend: „Ik kan mij niet goed begrijpen, wat de politie hier voor raadselachtigs aan vindt! Het is volgens mij duidelijk, dat de inbrekers zich hebben moeten laten insluiten, of in ieder geval dat daarbinnen iemand moet zijn geweest, die hen heeft binnengelaten! Als ik mij die straat wel herinner, en het punt waar de Bank gelegen is, is de voordeur vrijwel in duisternis gehuld, en zij zouden dus niet zooveel moeite hebben gehad om binnen te komen. Dat zij het niet deden, bewijst alleen, dat er een nog gemakkelijker methode bestond.”

„Je bedoelt, dat zij door het raam zijn binnen gegaan? De politie houdt het ervoor, dat zij daardoor zijn vertrokken.”

„Nonsens, Brand! Wie zou daar zoo gek zijn, die, alvorens zijn huis te verlaten, eerst den schoot van een spanjolet los schroeft, dat is te dwaas om alleen te loopen! Ik geloof dat dit alleen maar een erbarmelijke poging was, de politie zand in de oogen te strooien! Er is voor mij

geen twijfel aan of de kerel is door het raam binnengegaan, en als wij dat aannemen, is het ook duidelijk, dat dit raam voor hem geopend werd, want het is wel mogelijk voor een bekwaam vakman, van buitenaf een ijzeren rolluik te openen — maar daarvan blijven altijd sporen achter, en dat is hier niet het geval geweest. Is je nog iets anders opgevallen, Brand?"

Brand sloeg nogmaals een vluchtigen blik op het bericht, keek Raffles toen weifelend aan, en antwoordde:

„Eerlijk gezegd — Neen!"

„Mij wel! Het is mij opgevallen, dat de nummers van de bankbiljetten nog niet bekend waren! Tegenwoordig noteeren ze eerst bij iedere bank, zelfs de kleinste, zoo spoedig mogelijk, liefst dadelijk na ontvangst, maar in ieder geval den volgenden dag. Vindt je het niet vreemd, dat de bandieten bijtijds zijn gekomen om dat te beletten?"

„Maar dat kan toch zeer wel toeval zijn, Edward!" riep Brand uit.

„Mijn waarde, ik schrijf liever aan het toeval geen grootere beteekenis toe dan het verdient", hernam Raffles. „Inbrekers zijn meestal voorzichtige lieden."

„Ze zouden het dus volgens jouw hebben geweten?"

„Dat acht ik heel waarschijnlijk!"

„Maar — dan zou je moeten aannemen, dat zij een medeplichtige hadden onder de beambten, want zij alleen, zouden hen kunnen inlichten!"

„Wat belet ons, Brand, om dat aan te nemen?" hernam Raffles kalm. „Ik herinner mij een analoog geval, dat een jaar of drie geleden in Manchester plaats had, waar de groote Landbouwbank voor een bedrag van dertigduizend pond sterling werd bestolen, onder schijnbaar zeer geheimzinnige omstandigheden, die echter doodeenvoudig bleken te zijn, zoodra de ware toedracht aan het licht kwam."

Raffles was van zijn stoel opgestaan, kwam voor Brand staan, legde hem de handen op de schouders en zeide opgewekt:

„Ik stel je voor, Brand, aan deze zaak eens een kleine studie te wijden! Binnenkort zullen wij Parijs waarschijnlijk verlaten, en ik zou hier bij de politie gaarne een goeden indruk achterlaten!"

„Maar waarom zouden wij ons met die kwestie bemoeien?" riep Brand uit. „Eerlijk gezegd, zou ik liever zoo spoedig mogelijk naar Londen terugkeeren!"

Raffles gaf niet dadelijk antwoord hierop.

Zijn oogen dwaalden een oogenblik over het met gras en onkruid begroeide terrein, dat zich uitstreckte tusschen het huis en de walmuren en dat misschien binnen weinige jaren vol gebouwd zou zijn, en het duurde eenigen tijd voor hij opgedempten toon antwoord gaf:

„Ik wil het nader onderzoeken, Brand, omdat het ons misschien weer in aanraking brengt met Arthur Lupin!"

De DUBEC-Cigaretten zijn het succes der Turksche
Cigaretten-Industrie in Nederland.

HOOFDSTUK II.

ZONDERLINGE BONDGENOOTEN.

Het kon omstreeks half elf in den morgen zijn, toen er bij den Commissaris Chaudois, een bezoeker werd aangediend, die verklaarde, dat hij hem in een ernstige zaak dringend verlangde te spreken.

Een naam had hij niet genoemd, hij had alleen maar verklaard, te komen in de zaak van de Bankinbraak in de Rue de Fleurus.

Commissaris Chaudois was eigenlijk niet in een rooskleurig humeur, want het noodlot had gewild, dat een vrij groot percentage van de ongestraft gebleven inbraken, zich juist in zijn wijk hadden afgespeeld.

En die zaak van de Hypotheekbank, zag er juist weer uit, als eene, die nooit opgehelderd zou worden!

Hij begreep evenwel dat het zijn plicht was, den bezoeker te ontvangen, die voor die gelegenheid kwam, en die hem misschien een kostbare inlichting zou kunnen verschaffen.

Het volgende oogenblik, nadat de agent die den bezoeker had aangediend, de deur weer had geopend, zag Chaucois een rijzig man binnen treden, uitstekend gekleed, elegant, zonder opzichtig te zijn, met een monocle in het linkeroog geklemd, het grijze haar onberispelijk gescheiden, en een koket zwart snorretje, dat echter zijn kleur scheen te danken te hebben aan de kunst van den kapper, meer dan aan de natuur.

De Commissaris was even van zijn stoel opgerezen en wees den bezoeker met een stom handgebaar een stoel aan, aan den anderen kant van zijn groot schrijfbureau, dat beladen was met stapels papieren.

Hij leunde een oogenblik achterover in zijn bureaustoel, met de toppen van de vingers tegen elkaar gedrukt, en nam zijn bezoeker eenige oogenblikken zwijgend op, voor hij vroeg:

„Gij zegt, dat gij komt in de zaak van de Rue de Fleurus?”

„Zoo is het, mijnheer!”

„Komt gij mij inlichtingen verschaffen?”

„Geene inlichtingen!”

„Niet? Gij kunt mij dus niets zeggen, dat mij op weg kan brengen, om de daders te vinden?”

„Ik kan U niets zeggen, maar ik kan daarentegen wel iets doen!” antwoordde de bezoeker bedaard.

„Daar ben ik benieuwd naar!” riep Chaudois een weinig ongeduldig uit. „Hoe is Uw naam? Wie zijt gij?”

„Ik ben John Raffles, en men noemt mij in mijn land geregeld de gentleman-inbreker. Voor zoover ik weet is er nog altijd een som van duizend pond op mijn aanhouding gesteld.”

Het gelaat van den Commissaris vertrok krampachtig.

Hij meende aanvankelijk met een krankzinnige te doen te hebben, en zijn blik ging schichtig in de richting van de deur, terwijl zijn hand naar de electricische knop aan de onderzijde van het blad van zijn schrijftafel tastte.

Maar Raffles maakte aanstonds een waarschuwend gebaar en hernam kalm:

„Ik zou dien schelknop maar met rust laten, mijnheer Chaudois. Ik zie aan de uitdrukking van Uw gezicht, dat gij meent met een gek te doen te hebben. Dat is een dwaling, mijn waarde heer! Ik ben volkomen bij mijn verstand, en ik ben werkelijk degeen, dien ik U daareven noemde.”

De Commissaris werd nu heel bleek, vervolgens vuurrood, en barstte uit:

„Dan moet ik zeggen, mijnheer Raffles, dat ik vaak met onbeschaamde heerschappen te doen heb gehad, maar dat Uw optreden . . .”

Weer hief Raffles de hand op, en rustig klonk zijn stem, toen hij den ander in de rede viel:

„Laten wij elkander geen harde woorden toevoegen, Commissaris! Het is werkelijk geen onbeschaamdheid, die mij tot U brengt, ik geloof oprecht, dat ik U van dienst zal kunnen zijn. Natuurlijk had ik U een anderen naam kunnen opgeven, maar ik sta er nu juist op, dat gij weten zult met wien gij te doen hebt. En gij zult mijn hulp aanvaarden, daar ben ik zeker van!”

„De hulp van een . . . van een . . .”

„Ja, de hulp van een inbreker”, vulde Raffles de zin aan, „wie zou beter de zinsnede kennen, dat men met dieven dieven vangt?”

De Commissaris, nog altijd ten zeerste verbluft, en die zijn oogen niet meende te kunnen vertrouwen, hernam stotterend:

„Maar wilt gij mij eens zeggen, wat mij belet, op dezen knop te drukken, en U onmiddellijk in arrest te laten zetten?”

„O, ja, dat weet ik zeer zeker”, antwoordde

Raffles droogjes. „Dat wordt U belet door Uw eigenbelang! Want het moet toch voor U een groote voldoening zijn, de daders te vatten van die inbraak!”

„Maar het zou een nog grootere voldoening voor mij zijn, mijnheer Raffles, als ik U aan de Londensche politie kon uitleveren”, hernam Chaudois en zijn rechterhand ging op verdachte wijze naar den schelknop.

Raffles bleef hem met zijn heldere, groote oogen, een beetje spottend opnemen, en zeide toen schouderophalend:

„Mijn waarde heer, men levert Raffles niet zoo makkelijk uit! Want daartoe moet men hem eerst hebben! Denkt gij nu werkelijk, dat er een klein kind tegenover U zit? Gelooft gij dat ik een Fransch politie-bureau binnenloop, zonder de grootste voorzorgsmaatregel te nemen. Als gij dan volstrekt op dien knop wilt drukken, en U dit vermaak kan verschaffen — druk er dan op, maar ik denk dat het U weinig zal baten! Want terwijl in binnentrad, heb ik den scheldraad doorgesneden!”

Chaudois viel met een plof achterover in zijn stoel, staarde Raffles met wijd open oogen aan, en riep toen uit, met iets van bewondering in zijn stem:

„Ik moet zeggen, dat ik in mijn leven van politie-beambte al heel wat heb bijgewoond, mijnheer, maar ik erken, dat gij mij voor nieuwe problemen stelt. Dit is de onbeschaamdheid ten top gedreven! Maar weet gij wel dat ik slechts behoef te roepen, om U dadelijk door mijn manschappen te laten grijpen?”

„Maar welk verstandig mensch, mijnheer de commissaris, zou gaan roepen, terwijl hij een revolver op zich gericht zag?” ging Raffles op gemoedelijken toon voort.

De Commissaris liet zijn blik een weinig dalen en zag, hoe de monding van een revolver, over den tafelrand heen, als het ware naar hem gluurde.

Hij was een moedig man, de commissaris, maar ditmaal verbleekte hij toch een weinig. Hij had meermalen van Raffles hooren praten, en hij kende zijn schuttersbekwaamheden. De man daartegenover hem zou hem stellig niet dooden, maar hij zou hem wel zoo weten te raken, dat hij volkomen machteloos was.

Het was of Raffles zijn gedachten raadde, want hij ging glimlachend voort:

„Ik denk er niet aan, mijnheer, U van Uw leven te berooven, dat U zeker heel kostbaar zal zijn. Maar mijn eigen leven is mij ook wat waard. Werkelijk, roepen zou u niet baten. Ik zou dadelijk schieten, en achter U is een heel bruikbaar raam, dat gemakkelijk geopend zou

kunnen worden. Ten overvloede heb ik zoeven den knip op de deur geschoven.”

Het bleef weer een oogenblikje stil in het groote vertek, en toen hernam Chaudois, even met de schouders trekkend:

„Ik zie wel, mijnheer Raffles, dat ik een onvoorzichtigheid heb begaan, en daarvan moet ik nu zelf maar de gevolgen verdragen.”

„Dat is een uitstekend standpunt, mijnheer, dat kunt gij gerust van mij aannemen! En nu wij dus eens rustig en gezellig kunnen babbelen, kom ik voor den dag met mijn eigen voorstel, dat gij reeds half en half moet kennen. Ik zou willen, dat gij mij als bondgenoot aannam in de zaak Legrand. Ik ben niet gewoon te bluffen en daarom moogt gij gelooven dat het zoo is, als ik U zeg, dat mijn hulp U van groote waarde zou kunnen zijn. Ziet gij, eigenlijk ben ik mijn roeping misgeloopen, en had ik detective moeten worden. Scotland Yard kan U verzekeren, dat ik in een paar gevallen te Londen heb medegewerkt aan de ontraadseling van een ernstig misdrijf, tot volkomen genoegen van mijn werkgevers, als ik het zoo zou mogen noemen. Het had zelfs weinig gescheeld of de hoofdcommissaris van politie in persoon had mij vereerd met een medaille! Ik laat mij daar niets op voorstaan, maar het is en blijft een feit, dat de eene inbreker gemakkelijker den andere vangt, dan een politiemans! Hij kent alle trucs, alle handigheden, alle loopjes! Wat den politiemans ontgaat, zelfs den bekwaamste, dat ontdekt hij met een enkelen oogopslag! Om kort te gaan — ik wil U helpen in deze zaak omdat ik daar nu eenmaal lust in heb. Vermoei U niet met naar de redenen te zoeken! Laten wij aannemen dat ik zelf daar mijn slag had willen slaan, dat anderen mij zijn voor geweest en dat ik mij daar over wil wreken.”

Weer zaten de beide mannen een oogenblikje zvizgend elkander aan te zien. Toen begon de Commissaris langzaam, met zijn horlogeketting spelend:

„Doet gij mij dit voorstel louter uit genegenheid voor mijn persoon?”

„Neen, Commissaris! Als ik dat zeide, zou ik een onwaarheid zeggen. Het laat mij integendeel volkomen onverschillig, of de politie in deze zaak slaagt of niet. Neem aan, dat ik het doe, uit liefde voor de kunst! Ik heb niet veel tijd, mijnheer, neemt gij mijn voorstel aan of niet?”

„Als ik het deed, wat zouden dan de voorwaarden zijn?”

„Voorwaarden?” herhaalde Raffles verbaasd. „Die heb ik in het geheel niet. Of alleen deze, dat gij mij de toezegging doet, mij door de politie te laten bijstaan, waar en wanneer ik haar hulp inroep!”

„Weet gij wel, dat het een zeer zonderlinge zaak is, die gij mij daar aan de hand doet”, hernam de commissaris met een zuurzoet lachje.

„Er gebeuren wel meer vreemde zaken, mijnheer. De hoofdzaak is, dat het doel wordt bereikt. In ernst gelooft gij, dat gij aan mijn hulp iets hebt?”

„Daarvan ben ik vast overtuigd”, antwoordde de commissaris onmiddellijk, zonder zich een oogenblik te bedenken.

„Welnu, dat is de hoofdzaak! De rest komt er niet op aan! Iedere leger-leiding maakt gebruik van spionnen, en dat doet zij met tegenzin — maar zij doet het toch, omdat spionnen nu eenmaal onmisbaar zijn. Plaats U dan maar op hetzelfde standpunt, als U dat genoeg kan doen! Ik ga zelfs nog verder! Als gij kunt, moogt gij mij, nadat ik U geholpen heb in deze zaak, trachten te vatten, alsof er volstrekt geen overeenkomst tusschen ons had bestaan. Maar tot zoover reker ik op Uw woord om mij rustig mijn gang te laten gaan. Het behoeft niet schriftelijk bekrachtigd te worden. Ik vertrouw U wel, maar ik moet er op kunnen rekenen, dat gij het mij ook doet.”

De commissaris krabde zich een oogenblikje met een bedenkelijk gezicht achter het oor, maar toen verhelderde zijn gelaat, en hij riep uit:

„Ik weet niet zeker, mijnheer Raffles, of mijn superieuren, mijn handelwijze wel zullen goedkeuren, maar ik aanvaard U onder dit voorstel. Met dien verstande evenwel, dat ik mij volkomen vrijheid van handelen voorbehoud, zoodra gij mij die inbrekers hebt uitgeleverd. Want ik heb U immers goed begrepen — dat denkt gij te kunnen doen?”

„Als ik het niet dacht, mijnheer, dan zou ik U hier niet van Uw kostbaren tijd komen bestellen”, antwoordde Raffles bedaard, „geef mij maar een dag of drie, vier, en ik denk dat ik de daders zal kunnen aanwijzen. Wat Uw opmerking aangaat — zoodra die daders aan U bekend zijn, zijt gij weder vrij om met mij te doen wat gij wilt — en kunt!”

„Top! Maar — de buit? Dat is ook een onderwerp van belang, waarover wij nog niet gesproken hebben!”

Raffles keek den commissaris een oogenblikje met een eigenaardigen blik aan, en antwoordde toen op afgemeten toon:

„Daarover kan ik mij nu nog niet uitlaten. Dat zal van al te veel omstandigheden afhangen. Maar dat kan ik U wel zeggen — als ik kans zie, de buit in handen te krijgen, dan zal de politie er naar fluiten! Ik bied U de bedrivers van de misdaad aan, maar niet het geld!”

Het scheen een oogenblik alsof de commissaris woedend wilde opspringen, maar hij bedwong

zich en hernam, schijnbaar op schertsenden toon:

„Uw voorwaarden zijn wel heel eigenaardig, mijnheer Raffles — en toch aanvaard ik ze. Wij recapituleeren dus: Wij staan U toe, ons in deze zaak terzijde te staan, wij aanvaarden Uw hulp, wij verplichten ons, U geen stroobreed in den weg te leggen, zoolang gij met ons samenwerkt, laat ons zeggen gedurende acht dagen! Mij dunkt dat dit U ruim is toegemeten. Na afloop van dien termijn, herkrijgen wij onze vrijheid van handelen, en — de gevolgen daarvan zijn natuurlijk voor Uw rekening!”

„Zoo zij het, mijnheer!” riep Raffles uit, terwijl hij opstond. „Het kan natuurlijk mogelijk zijn, dat wij elkander plotseling iets hebben mede te deelen. In dat geval kunt gij een boodschap zenden, een telegram of een briefje, naar het kleine wijnhuis van Darry in de Rue de Richelieu, op nauwelijks vijf huizen afstand van den Boulevard. De boodschapper behoeft daar slechts te vragen naar Dubois — dat ben ik! Hij zal dan wel voor de rest zorgen. En probeer hem maar niet te ondervragen, want dat zou toch niet baten. Ten opzichte van Dubois is de man zoo gesloten als een bus. Maar ga vooral niet denken dat hij een medeplichtige van mij is en den armen drommel arresteeren, want ik geef U mijn woord van eer, dat hij volstrekt niet weet dat Dubois en Raffles dezelfde persoon is! Heb ik een inlichting nodig, op mijn beurt, dan zal ik die wel persoonlijk komen vragen. Ik zal er echter niet altijd uitzien, zooals ik nu doe, en daarom is een soort van wachtwoord onmisbaar, zoodat gij aanstonds kunt zien dat gij met mij te doen hebt, en niet met een of anderen sluw bedrieger.”

Raffles dacht enkele seconden na, en hernam toen, na even in zijn zakken te hebben gezocht: „Kijk, hier heb ik een roodzijder zakdoekje. Wij zullen afspreken, dat ik dat doekje telkens moet toonen, als ik U soms kom bezoeken, onder welke vermomming of het dan ook zij. En nu, mijnheer, zult gij mij zeker wel toestaan, aan den detective, die met het onderzoek belast is, eenige vragen te stellen, natuurlijk zonder mijn naam te noemen, want ik reken op Uw discretie!”

„Het blijft een zaak tusschen ons, John Raffles! Ik beloof U plechtig, dat ik niets tegen U zal ondernemen, alvorens de termijn van acht dagen verstreken is. Maar dat zeg ik U — zijn die acht maal vier en twintig uren voorbij, dan zal ik ook onverbiddeijk zijn!”

„Toegestaan, mijnheer!” riep Raffles lachend uit.

„Dan zal ik nu even Delarue waarschuwen!” De commissaris drukte op den schelknop,

maar toen er niemand kwam, maakte hij een ongeduldig gebaar, en bromde:

„Dat is waar ook! Ik zal eerst den draad moeten laten repareeren. Nu zal ik een paar woorden voor hem medegeven. Ik denk dat hij op het oogenblik in het wachtlokaal is. Vindt gij goed als ik zeg, dat gij een Engelsch detective zijt, en louter uit liefhebberij de zaak wilt volgen.”

„Voortreffelijk, mijnheer!” antwoordde Raffles. „Ik acht mijnheer Delarue zeer hoog, en hij mag volstrekt niet den indruk krijgen, alsof gij vertrouwen zoudt stellen in zijn bekwaamheid!”

Chaudois nam een formulier uit een lade, begon het in te vullen en stak het daarna Raffles toe, met de woorden:

„Dat zal wel voldoende zijn. En als gij slaagt, Raffles, dan wil ik volmondig bekennen, dat wij U veel verplicht zijn — in dit opzicht althans. Want ik wil er geen geheim van maken, dat deze inbraak in de bank van Legrand, voor ons volkomen raadselachtig is. Nog altijd is er geen spoor te ontdekken van den dader en wij weten niet hoe hij is komen binnendringen.”

Raffles glimlachte alleen maar even en zeide schouderophalend:

„Ik ben daar ook zeer nieuwsgierig naar, en het was juist om dit te ontdekken, mijnheer Chaudois, dat ik U mijn diensten aanbod! Misschien kan ik U reeds morgen iets van beteekenis mededeelen! En thans zeg ik U voorloopig vaarwel, terwijl ik U hartelijk dank zeg voor het vertrouwen, dat gij in mij gesteld hebt. Ik vertrouw U op Uw woord — ik acht mij gedurende een week volkomen veilig — althans in de wijk waar gij iets te zeggen hebt! Voor de andere arrondissementen van Parijs kan ik U niet verantwoordelijk stellen!”

Raffles had beleefd zijn hoed afgenomen, en stond daar bij de deur, toen Chaudois zeide:

„Een week lang kunt gij in mijn wijk komen en gaan zooals gij wilt, zonder dat men U een stroobreed in den weg zal leggen — natuurlijk zoolang gij U houdt aan Uw taak om ons te helpen, en aan niets anders! Wij rekenen er op, dat gij gedurende dat tijdsverloop geen . . . bezigheden zult verrichten, die verband houden met Uw beroep!”

„Daarop kunt gij staat maken, mijnheer”, zeide Raffles genoegeijk. „Het is dus een wapenstilstand tusschen ons. En na acht dagen zullen wij weer verder zien.”

HOOFDSTUK III.

HET ONDERZOEK.

Raffles had de deur gesloten en liep gewapend met zijn formulier de breede trap af, zonder zich in het minst te overhaasten, want hij bezat menschenkennis genoeg, om te weten, dat hij commissaris Chaudois kon vertrouwen, en dat deze zich aan zijn belofte zou houden, en aan de zonderlinge afspraak, zoeven door de twee mannen gemaakt.

Hij wist evenzeer, dat Chaudois er natuurlijk alles op zou zetten, hem na afloop van den wapenstilstand in handen te krijgen — maar dat mocht hij hem natuurlijk niet kwalijk nemen. De man deed niets anders dan zijn plicht, als hij poogde, den lang gezochten gentleman-inbreker in handen te krijgen.

Hij klopte op de deur van de wachtkamer voor de agenten, welke bureaudienst hadden en ver-

zocht aan den man die hem de deur opende hem bij Delarue aan te dienen.

Even keek Raffles glimlachend naar het jonge roze gezicht van het agentje. Het was nog geen veertien dagen geleden, dat Raffles iets te Parijs had uitstaande gehad met de politie en hij wist zeker, dat die jeugdige ordebewaarder daarbij tegenover hem had gestaan, maar de man herkende hem in het minst niet, en keek hem alleen maar wat nieuwsgierig aan.

Hij keek zoekend in het vertrek rond, terwijl hij de deur half open hield, en riep toen luid:

„Mijnheer Delarue, een heer om U te spreken!”

Niet bepaald gewillig kwam er een man aanloopen met een vies eindje sigaar tusschen de lippen, en Raffles stond tegenover Delarue, grof

gebouwd, lang, met een glad geschoren gezicht, en stekende, zwarte oogen. Hij was een weinig door de pokken geschonden en hij had een buitengewoon grooten neus. En Raffles maakte bij zichzelf de opmerking, dat die man weinig geschikt was voor zijn beroep, want die geweldige voorgevel, zou hem bij iedere gelegenheid en in elke vermomming moeten verraden.

Maar hij had een energieke uitdrukking op zijn gelaat, en op dit oogenblik lag er ook iets als wantrouwen op, toen hij Raffles langzaam het formulier afnam en herlas.

Hij haalde onmerkbaar even de schouders op en er lag moeilijk verholten ongeduld in zijn stem, teon hij zeide:

„Waarde collega, ik wil U natuurlijk graag van dienst zijn — maar ik kan werkelijk niet goed inzien, waarom gij zooveel belang in deze zaak zoudt stellen! Niemand begrijpt er iets van!”

„Dat is juist de oorzaak, mijnheer Delarue, waarom ik er zoo gaarne een studie van zou maken”, hernam Raffles langs zijn neus. „Gemakkelijk op te lossen kwesties hebben voor mij geen aantrekkingskracht. Ik zie dat u op het zunt staat uit te gaan!”

„Ja, dat is zoo!” antwoordde de Fransche detective verbluft. „Maar waarom denkt u dat?”

„U heeft in dien korten tijd al drie maal op Uw horloge gezien!” antwoordde Raffles. „U schijnt dus haast te hebben. Waar gij misschien van plan nogmaals een onderzoek in te stellen in het Bankgebouw?”

„Zoo is het! En dat doe ik alleen om mijn geweten gerust te stellen”, zeide Delarue grimmig, „want ik kan waarachtig niet inzien, wat een nader onderzoek voor nut zou kunnen hebben. Intusschen als gij mij zult willen vergezellen, geef ik U de volle vrijheid. Gij staat geheel buiten de zaak. Gij zijt onbevooroordeeld, en dat geeft U misschien een zekeren voorsprong boven ons, die ons blind staren op hetzelfde punt.”

„Ik neem Uw aanbod gaarne aan, mijnheer Delarue”, antwoordde Raffles. „Eerlijk gezegd, had ik er een beetje op gerekend! Ik heb niets te verzuimen! Ik ben hier om een studie te maken van de methode der Parijsche politie, en ik grijp gretig deze gelegenheid aan om mijn kennis te verrijken!”

Delarue wierp een schuinschen blik naar zijn gewaanden collega, maar hij zeide niets, bromde alleen maar wat voor zich heen, en voerde Raffles door de vrij duistere gang naar de straatdeur, waarvoor reeds een binnen-bestuurbare, kleine auto stond te wachten.

„Uw wagentje?” vroeg Raffles, met een blik op het Citroëntje.

„Ja, dat heb ik mij een maand geleden aangeschaft! Natuurlijk op kosten van de politie! Stap in als ik U verzoeken mag!”

Raffles was groot en Delarue was nog een beetje grooter en niet zonder moeite konden die twee een plaatsje in het wagentje, dat nog van het scheepsmodel was, van achteren puntig uitlopend, vinden.

Maar het Citroëntje trok dadelijk krachtig aan en stooft met een kittig gangetje de straat uit en bereikte omstreeks een kwartier later de Rue de Fleurus.

Onderweg werd er heel weinig gesproken, want Delarue had al zijn aandacht nodig, om het wagentje door het drukke verkeer te sturen.

Er stond nog altijd een agent op post voor het huis, die even aan zijn pet tikte, toen hij Delarue bemerkte en nieuwgierig naar den vreemdeling keek.

„Waar dient die man voor?” vroeg Raffles.

„Dat weet Joost”, antwoordde Delarue schouderophalend. „Zij zullen het huis waarachtig niet medenemen, en er is daar binnen toch niets meer te zien.”

„Gaan de bankzaken door?” vroeg Raffles, toen Delarue op het punt stond de beide openstaande deuren binnen te treden.

„Dat spreekt vanzelf! Er staat reeds een nieuwe brandkast naast dat oude ding, dat zij hebben opengebrouwen!”

En hij wilde al naar binnen stappen, toen Raffles, die zijn horloge geraadpleegd had, zijn hand op zijn arm legde en op gedempten toon zeide:

„Dan zou ik u willen verzoeken nog tien minuten te wachten, dan vertrekken alle klerken om te gaan lunchen, en wij kunnen rustiger de zaken onderzoeken!”

Delarue fronsde heel even de wenkbrauwen, en bromde:

„Wat er eigenlijk nog te onderzoeken valt, begrijp ik niet! Maar als ik er U een genoegen mee doe, dan wil ik met plezier nog een paar minuten wachten. Ik kwam namelijk om Legrand nog eenige vragen te stellen!”

„Kunt gij Uw wagentje onbeheerd voor de deur laten staan?”

„De agent op de stoep kan er immers op wachten!”

„Wilt gij dan wat met mij oploopen? Men zou ons anders misschien samen kunnen zien van de vestibule uit!”

„En wat zou dat?” vroeg de detective verwonderd.

„Het is beter van niet”, antwoordde Raffles.

Delarue keek den ander verwonderd aan, maar hij zeide niets meer, stak een versche sigaar op, hetgeen bij hem een heele gebeurtenis scheen

te zijn, en liep toen langzaam met Raffles verder, totdat deze een hoek omsloeg en zeide:

„Gij zoudt van de gelegenheid gebruik kunnen maken, mijnheer Delarue, door mij nog snel eenige nadere bijzonderheden mede te willen deelen. Daar is bijvoorbeeld het vraagstuk van de bewaking van de Bank! Bevond er zich in het geheel geen nachtwaker in het gebouw?”

„Welzeker! Er zijn er twee. Overdag is er een portier, en die gaat om half zes weg, tegelijk met den patroon, en wordt dan vervangen door den nachtwaker, die op geregelde tijden de ronde moet doen. Beneden in den kelder is de loket-safe, en daarop moet hij passen!”

„En heeft die man in het geheel niets gemerkt?”

„Dat kon hij niet, want men heeft hem den volgenden morgen bewusteloos in een afgelegen kelder gevonden! In den aanvang had eigenlijk niemand aan dien man gedacht.”

„Dat is zonderling genoeg”, meenre Raffles. „Mij dunkt, dat men het eerst aan den nachtwaker had moeten denken. Wat de man gewaapend?”

„Natuurlijk! Hij droeg altijd een geladen revolver is zijn zak!”

„Waardoor was hij bedwelmd?”

„Voor zoover de geneesheer kon nagaan door een zeer sterke dosis opium!”

„Had men hem die met geweld moeten toedienen? Waren er sporen van een worsteling? Had men hem ruggelings overvallen?”

Raffles keek Delarue bij het stellen van die vragen aandachtig aan, en deze antwoordde, een beetje ongeduldig, ja zelfs met een tikje minachting in zijn stem:

„Waarde collega, als men den nachtwaker ruggelings had kunnen overvallen, dan ware het volstrekt niet noodzakelijk geweest, hem achteraf nog opium toe te dienen, en het zou voldoende zijn geweest, hem te binden en te knevelen!”

Hij is toch snuggerder dan ik dacht!” mompelde Raffles voor zich heen. Toen maakte hij een gebaar als om zich te verontschuldigen en zeide met een lachje:

„Het is dom van mij, om dat niet aanstonds zelf te bedenken! Natuurlijk heeft hij dus de opium in zijn maag gekregen, zonder er goed bij te denken! Drinkt hij koffie?”

„Ja, iederen avond kwam zijn vrouw hem om elf uur een keteltje koffie brengen, en even met hem praten. Zij woont vlak bij. Zij verklaart echter, dat hij niet veel trek had in de koffie.”

„Heeft hij er inderdaad niets van gedronken? Wat zegt hij zelf?”

„De man is nog altijd een beetje suf, maar hij verklaart, dat hij inderdaad geen trek had in

de koffie, en men heeft dan ook het keteltje geheel gevuld gevonden. De kop was ongebruikt en schoon.”

„Dan is het dus duidelijk, dat hij dáárvoor de opium had binnengekregen”, zeide Raffles op levendigen toon. Hoe kan hij dat zelf verklaren?”

„Hij verklaart het heelemaal niet. Dat is het gemakkelijkste”, antwoordde Delarue brommend. „Hij zegt dat hij omstreeks één uur in den nacht, toen hij de ronde deed in de kelders, zich plotseling onpasselijk voelde worden, duizelig, en de trap wilde oploopen, maar daartoe had hij de kracht niet meer, naar hij zegt, want halverwege sulde hij weer terug, zijn lantaarn ontviel hem en brak en toen werd alles donker voor zijn oogen. Nu, aan die verklaring hebben wij natuurlijk niet veel!”

Raffles keek den detective even van terzijde aan, en overdacht bij zichzelf:

„Neen, hij is toch weer iets minder snugger, dan ik vermoedde! Ik voor mij geloof dat er uit dien nachtwaker nog heel wat meer te halen is.” Raffles wachtte er zich echter wel voor, van dit inzicht iets te laten blijken.

Hij liep eenige stappen in diepe gedachten verder, en vroeg toen plotseling:

„Is iedere verdenking jegens dien nachtwaker uitgesloten?”

Delarue haalde de schouders hoog op en gaf ten antwoord:

„Ik voor mij houd steeds iedereen voor een dief, totdat met stelligheid bewezen is, dat hij het niet is. Maar Leduc is bijna zeventig jaar, oud-gediende, met voortreffelijke getuigschriften, trouw als goud, dertig jaren aan een stuk in dienst geweest bij een en dezelfde firma — en meer van dat fraais! Ik voor mij geloof niet dat hij er de hand in had. De dokter zegt zelfs dat het maar een haar gescheeld had, of hij was aan dit opium om zeep gegaan! Het heeft moeite genoeg gekost dien ouden man weer bij te brengen. Op het oogenblik ligt hij in het Hospitaal van Lariboisière. De dokter zegt, dat hij een stevigen klant is, en het er wel bovenop zal halen.”

„Bevond die Leduc zich 's nachts alleen in het Bankgebouw?” vroeg Raffles.

„Geheel alleen — tenminste wanneer men zijn hond uitzonderde!”

„Ah! Bezat hij een hond?” riep Raffles op levendigen toon. „Ik behoef zeker niet te vragen of dat dier eergisterennacht niet bij hem was?”

„Een dag tevoren was het doodziek geworden en op het oogenblik is het overleden!” antwoordde de detective.

„Wij kunnen er natuurlijk niet aan twifelen”, hernam Raffles, „of wij hebben hier te doen met

een listig, tot in alle onderdeelen uitgewerkt plan! De hond had den ouden man misschien kunnen waarschuwen of althans alarm kunnen maken als hij zijn meester bewusteloos zag neerzinken. De Bank is natuurlijk een geheel afzonderlijk gebouw?"

„Ja, zoolang zij in dat huis is gevestigd! Er zijn eenige deuren dichtgemetseld; om de tweede en derde verdieping te kunnen bereiken, moet men tegenwoordig een afzonderlijken ingang gebruiken. De dieven konden dus betrekkelijk ongestoord werken.

„Ik heb zoeven opgemerkt, dat de kantoorlokalen in het geheel geen gordijnen hebben. Hoe legden de dieven het aan, die brandkast te vernielen, een werk dat toch verscheidene uren in beslag moet hebben genomen?"

„Wij vermoeden, dat zij zwarte lappen voor de ramen hebben gehangen, die vrij hoog van den grond zijn!" antwoordde Delarue. „Licht hebben zij natuurlijk gebruikt en dat zou stellig van de straat af gezien zijn. Twee agenten verzekeren dat zij op hunne ronde aanhoudelijk naar het Bankgebouw gekeken hebben en niets bijzonders hebben bespeurd."

Een oogenblikje bleef Raffles nog in gedachten staan en toen begon hij weer:

„Wie controleert het, of alle leden van het personeel inderdaad de Bank hebben verlaten?"

„Voor zoover ik weet, wordt het niet gecontroleerd — of het moest zijn door Legrand zelf, die meestal nog eenmaal de ronde doet zoodra Bonnard hem de sleutels is komen brengen. Wij hebben hem dit al gevraagd, en hij zeide, dat eergisteren bij zijn weten, alle beambten waren heengegaan, want hij vond de zalen leeg, en alleen de oude Leduc wisselde juist zijn post af met den dagportier."

„Hoe is het met dien dagportier?"

„Oh! Daar valt niets mede te beginnen! Zoek dien kant maar niet uit, een brave kerel, wiens gangen trouwens zijn nagegaan, van het oogenblik af, dat hij het gebouw om half zes verliet. Hij is dadelijk daarna naar huis gegaan, heeft met zijn vrouw gegeten, bezocht vervolgens een bioscoop, en ging om tien uur naar bed. En hij zou het gebouw onmogelijk weer binnen hebben kunnen gaan, tenzij de andere portier hem binnenliet, en dat is natuurlijk buitengesloten. Het is uitgemaakt dat Leduc, reeds om 1 uur overvallen werd door zijn flauwte."

„Het adres van dien ouden heer, als ik U zoeken mag", zeide Raffles, zijn opschrijfboekje te voorschijn halende.

„Rue Lepic 17!" antwoordde Delarue.

„Dat is op Montmartre, en hier een heel eind vandaan", zeide Raffles glimlachend.

„Maar ik zeg U dat hij op het oogenblik nog in het hospitaal ligt!"

„Dat weet ik — maar misschien kan zijn vrouw mij wel dingen mededeelen, die belangrijk zijn."

Delarue keek Raffles eens schuin aan, en zeide toen spottend:

„Wat zij U ook zou kunnen meedeelen — gij zoudt daar bitter weinig aan hebben, want het zou u niet verder brengen, en U niet op het spoor voeren van de dieven! Wat helpt het bijvoorbeeld of wij al weten dat de hond vergiftigd is! Natuurlijk is dat door de daders gedaan! Maar wat hebben wij aan die wetenschap? Diezelfde daders zullen Leduc wel opium hebben ingegeven — maar ik vraag alweer, welk nut wij uit die kennis kunnen trekken! Neen, het is een hope-looze zaak, en ik voor mij, denk ze dezer dagen op te geven. Laat een ander er zijn tanden maar op breken. Er wachten gewichtiger zaken op mij!"

Raffles had zijn mond al open gedaan om iets te zeggen, maar hij bedacht zich, en zeide alleen maar tot zich zelf:

„Neen, Delarue is toch werkelijk niet snugger. Mij dunkt dat het toch zoo voor de hand ligt, nu, wij zullen aanstonds wel zien!"

Hij had nogmaals een blik op zijn horloge geworpen. Nu keerden de mannen op hun schreden terug, en zagen juist de laatste beambten in de verte verdwijnen, om in een of ander restaurant of „bouillon" te gaan lunchen.

En nu traden zij binnen, deden tien of twaalf passen in de breede voorgang, gingen door de tochtdeuren en stonden nu in de eigenlijke vestibule.

Op het eerste gezicht leek het of er niets bijzonders was gebeurd.

De dagportier wandelde op en neer met zijn handen op zijn rug en zijn uniformpet stond schuin op het grijze hoofd. Bonnard, de hoofdkassier maakte achter zijn gesloten loket een paar berekeningen, met zijn bril ver op zijn neus en langzaam kauwend op een vleeschbroodje, waarvan nog een exemplaar op een papier voor hem lag.

Voorts waren alle loketten verlaten, evenals de lessenaars.

Raffles keek even langs de verschillende afdelingen, die zich in een waaivorm rondom de groote vestibule bevonden, en toen bleef zijn blik gevestigd op de eerste deur van ijzer-vlechtwerk, met haar stevig, ijzeren raam.

Hij bekeek het slot, en zag aanstonds, dat er niet het geringste aan verwrongen of geforceerd was. Het was klaarblijkelijk geopend met een sleutel die er op paste, of althans met een ander die uitmuntend was nagemaakt.

Raffles boog zich met een vriendelijken glimlach op het gelaat door het loket, waarachter Bonnard aan het eten was en vroeg:

„Dit was immers de deur, mijnheer, die gij vond open staan, gisterenmorgen?”

De oude beambte schrikte op van zijn papieren, keek Raffles eens verbluft aan en gaf toen ten antwoord:

„Dat is zoo, mijnheer. Mag ik ook weten wie gij zijt?”

„Een belangstellende collega van mijnheer Delarue, mijnheer Bonnard!” antwoordde Raffles. „Ik kom uit Londen, ik hoorde van deze zaak, en zij boezemde mij aanstonds het grootste belang in! Wilt gij mij veroorloven om even binnen te komen, ik zou gaarne die kast eens bezien.”

„Gaat Uw gang, mijnheer!” antwoordde Bonnard vriendelijk.

Raffles trok de ijzeren deur naar zich toe, stapte het kantoorlokaal binnen, en liep dadelijk toe op de tamelijk groote brandkast, die voor de helft in den muur gemetseld was.

Met kennersoog bezichtigde hij het meubel en hij zag dadelijk, dat de kast geopend was door mannen van het vak, die zich bediend hadden van de allerlaatste hulpmiddelen. Er was hier blijkbaar gewerkt met thermiet, met een zuurstofvlam. En misschien was de voorraad daarvan niet groot genoeg geweest, want de dieven hadden, toen het metaal ter halver dikte was doorgesmolten, de rest met een metaalboor moeten doen. En daarbij waren zij op de gebruikelijke wijze te werk gegaan. Zij hadden namelijk een kring van gaten rondom het slot geboord, die elkander raakten, zoodat zij tenslotte niets anders te doen hadden, dan het geheele stuk met slot en al weg te nemen, zoodat zij vervolgens de grendels overal gemakkelijk uit den schotel konden lichten, door hun arm door het gemaakte gat te steken.

Om het metaal spoediger af te koelen, hadden de dieven gebruik gemaakt van een circulatiepompje, zooals duidelijk bleek uit de kleur van het hout van den vloer, die daar zeker geruimen tijd onder water had gestaan.

Raffles had nauwelijks een minuut nodig voor dit onderzoek en toen wendde hij zich weder tot Bonnard en vroeg:

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar is het niet zeer onvoorzichtig, zoo veel geldswaardige papieren te laten liggen in de brandkast?”

„Waarvoor dienen brandkasten dan anders”, vroeg de oude Bonnard grommend. „Ik heb altijd gedacht, dat men die gebruikte om er zijn geld in te bewaren! U ziet verder dat de ramen van dikke tralies zijn voorzien. Tenslotte was er een nachtwaker, met een hond nogal. Wilt

gij mij eens zeggen wat men nog meer verlangt om zijn geld te beveiligen?”

„Dat is waar!” zeide Raffles met een kort lachje. „Maar men heeft het den dieven wel erg makkelijk gemaakt, door niet eens de nummers van de biljetten te noteeren!”

„Dat zou den volgenden dag geschied zijn, en het is een noodlottig toeval, dat de inbraak juist den nacht tevoren plaats vond!”

Raffles schudde het hoofd en zeide langzaam:

„Het is geen toeval, mijnheer Bonnard. Aan soortgelijke toevallen geloof ik niet, maar wij willen nog eerst eens verder zien. Dat raam, mijnheer Delarue?”

De detective, die een beetje ongeduldig terzijde was blijven staan, bracht Raffles zwijgend door een zijgang, die zich naast de groote midde-entrap bevond, naar den achterkant van het huis en bracht hem tot voor een tamelijk hoog, openslaand raam.

Het raam zag uit op een vrij morsige binnenplaats, die door een muur van omstreeks twee meter hoog omringd was, en aan gene zijde van dien muur verhieven zich de boomen van een anderen tuin of binnenplaats, die tot een openbare school bleek te behooren.

Toen Raffles dit alles in zich had opgenomen, onderzocht hij aandachtig het rolluik. Het bleek van zwaar, gegolfd ijzer vervaardigd te zijn, en het liep vlak voor het raam langs twee geleidstaven. Raffles zag aanstonds dat er zelfs geen krasje op het ijzer te zien viel en hij stelde zich zelf de vraag hoe het, zelfs voor den knapsten vakman, mogelijk was geweest, dit rolluik van de buitenzijde af te openen, terwijl de ramen naar binnen opengingen! En van die ramen was zelfs geen ruit uitgesneden! Trouwens zou dit volstrekt niet geholpen hebben, want het luik sloot overal nauwkeurig tegen de omlijsting, en zakte nog wel een voet onder het raamkozijn neer. Het was volkomen onmogelijk, tenzij met zeer bijzondere instrumenten, dat rolluik te openen.

En niet zoodra had Raffles dit bespeurd, en gezien op welk een onbeholpen wijze men de bovenste schoot van de spanjolet had losgeschroefd, teneinde aan braak te doen gelooven, of hij zeide afgemeten tot Delarue:

„Mijn waarde collega, ik stel genoeg vertrouwen in Uw bekwaamheid, om geen oogenblik te betwijfelen, of ook gij zijt tot de slotsom gekomen, dat de inbrekers niet zijn ingebroken, maar eenvoudig zijn binnengelaten. Dit luik is geopend door iemand die de bewerking er van kende.”

„Het is zoo, aan die mogelijkheid heb ik ook gedacht!” zeide Delarue. „Maar ik moest haar wel verwerpen, omdat ik anders had moeten

aannemen, dat hier iemand in het bankgebouw was achtergebleven, nadat Legrand het reeds had verlaten!"

„Welnu, waarom neemt gij dat dan niet aan?"

„Omdat ik dan tegelijkertijd zou moeten aannemen, collega, dat mijnheer Legrand dronken was geweest en zijn oogen niet had gebruikt. Wijs mij een plek in het kantoor waar men zich verscholen kan houden! Toch zeker niet onder een van de bureaux? Toch niet in een kast vol planken?"

„Zijn er geen kleerkasten?"

„Er is er een — en mijnheer Legrand zegt, dat hij ze geopend heeft, zooals hij trouwens steeds deed, en dat die kast leeg was!"

Raffles keek eenige minuten peinzend voor zich uit en hernam toen:

„Heeft mijnheer Legrand zich ook overtuigd of dit rolluik gesloten was voor hij heenging?"

„Ik zeg U toch dat hij geen raam of deur overslaat!" antwoordde Delarue ongeduldig. „Hij is zelf veel te bang voor inbraak en hij is hoog verzekerd!"

Heel even flitste het in de oogen van Raffles, toen hij hernam:

„Hij krijgt dus alles vergoed, wat er eergister nacht gestolen is?"

„Tot op den laatsten centime, en bovendien nog de waarde van de brandkasten."

Raffles bestudeerde de punten van zijn schoenen, wierp nog een blik naar buiten, staarde naar den muur aan de overzijde van de rommelige binnenplaats, zeide toen schijnbaar onverschillig:

„Door die school kan men al heel gemakkelijk zijn binnengekomen; is dat onderzocht?"

„Gij hebt niet met kinderen te doen, collega", antwoordde Delarue een weinig geprikkeld. „Natuurlijk is dat onderzocht en er is geen twij-

fel aan of de deur van het schoollokaal is geforceerd. De inbrekers zijn over de binnenplaats en vervolgens over dien muur geklommen."

„Wel, dan is de zaak zoo helder als glas!"

„De geheele zaak is doodeenvoudig! Wat er nog aan ontbreekt, is alleen nog maar de arrestatie van de daders. En als gij die in handen krijgt, nu, dan tracteer ik op een rondje! Weet gij nu genoeg?"

„Ik weet tenminste al heel wat", antwoordde Raffles effen. „Ik houd U niet lange op, collega! Als ik het mij goed herinner, wildet gij mijnheer Legrand nog eenige vragen stellen!"

„Alleen maar om hem zijn zin te geven", bromde de detective. „Dan neem ik voorloopig afscheid van U en ik laat U volkomen vrij, iedereen te ondervragen, die gij maar wilt. Zal ik het genoeg hebben, U later nog terug te zien?"

„Dat hoop ik, dat verwacht ik stellig, collega!" antwoordde Raffles, terwijl hij Delarue de hand drukte, die zich haastig verwijderde.

Raffles keek hem een oogenblik zwijgende na, en mompelde:

„Nu ben ik den draad weer plotseling kwijt, wat betreft de snuggerheid van dien man, of ben ik het ditmaal soms zelf, die . . ."

Raffles voltooide zijn alleenspraak niet, maar bekeek nogmaals het stevige rolluik, liet het een paar maal op en neer gaan, zag dat het luik pas gesmeerd was, zoodat het volstrekt geen leven maakte, en bromde tenslotte heel zacht voor zich heen:

„De zaak is nu maar, te ontdekken, wie dat rolluik heeft geopend voor de inbrekers! En om dat te weten, moest ik maar eens kennis maken met mijnheer Legrand, die zich voor zulk een hoog bedrag tegen inbraak verzekerd heeft! Ook het beste paard struikelt wel eens.

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret?
Rook dan de DUBEC-Cigaretten.

HOOFDSTUK IV.

OOK HET BESTE PAARD STRUIKELT WEL EENS.

Raffles wandelde langzaam weder terug door de gang naar de vestibule, kuierde naar het loket, waarachter de oude kassier nog altijd gezeten was, sloeg zijn eene been over het ander, vooroverleunend, vroeg hij op vertrouwelijkken toon:

„De zaken gaan hier zeker heel goed, mijnheer Bonnard?”

Mijnheer Bonnard beet een groote hap van zijn vleeschbroodje, keek Raffles met zijn kleine oogjes een beetje wantrouwend aan, en antwoordde toen met vollen mond:

„De zaken gaan zoo goed als het maar kan, mijnheer!”

„Prettig, om dat te hooren!” hernam Raffles met een bemoedigend knikje. „Is U al lang bij mijnheer Legrand in dienst, als ik vragen mag?”

„Vier jaren, mijnheer!”

„Is mijnheer Legrand getrouwd?”

„Nee. Hij heeft een vriendin! Heeft dat iets met den diefstal te maken?”

„Dat hangt van de vriendin af!” antwoordde Raffles droogjes.

Mijnheer Bonnard wilde juist weer een nieuwen hap nemen, maar het broodje bleef halverwege tusschen het tafelblad en zijn mond steken, en hij vroeg verbluft:

„Wat moet dat beteekenen?”

„Oh, het is maar een aardigheidje! Zegt U mij eens, mijnheer Bonnard, was het Uw plan de cijfers van de bankbiljetten nog eergisteren op te nemen?”

„Natuurlijk was het dat! Ik doe dat altijd, als de biljetten niet weer onmiddellijk het huis uitgaan.”

„Wie of wat belette U dat dan gisteren direct te doen?”

„Wij hadden het dien dag zeer druk, en mijnheer Legrand zeide dat het niet noodig was, dat wij wel tot den volgenden dag konden wachten.”

„Wie deed de biljetten in de kast?”

„Dat deed ikzelf, natuurlijk, mijnheer. Mijn betrekking is die van hoofdkassier!”

„Bleef die groote brandkast overdag wel eens openstaan?”

„Nooit! Telkens wanneer ik er iets in te doen had, opende en sloot ik haar zelf!”

„Komt mijnheer Legrand wel eens naar Uw afdeeling?”

„Niet vaak!”

„Maar het gebeurt dan toch wel eens! Toen gij eergisteren de Bank verliet, en hem de sleutels gaaft, hebt gij hem toen met eigen oogen de bank zien verlaten?”

„Dat heb ik”, antwoordde Bonnard langzaam, „en de duivel mag mij halen, als ik begrijp wat al dat gevraagd mag beteekenen.”

En met die woorden onthoofdde hij een nieuw broodje, met zulk een ruw geweld, dat de kruimels overal heenvlogen.

„Maar mijnheer Delarue heeft U immers gezegd, dat ik veel belang stel in de zaak”, zeide Raffles. „Gij moet bedenken, dat zulke mooie inbraken in Engeland niet veel voorkomen. Geeft mijnheer Legrand veel geld uit?”

Bonnard gaf geen antwoord.

Hij keek den vraagal over zijn bril heen een poosje bestraffend aan en schoof toen heel bedaard het ijzeren luikje voor zijn loket dicht, zonder verder nog een woord te zeggen.

„Zoo ooit, dan kan men hier van een veelbetekenend gebaar spreken”, merkte Raffles voor zichzelf op. „Nu, dan zullen wij het zonder dezen ouden knorrepot moeten stellen! Ik zal achter de waarheid komen, ondanks alles!”

En met dat vaste besluit verliet Raffles het bankgebouw weder, na eerst nog vlug het geheele gebouw te hebben doorloopen, zoowel wat de verdieping gelijkvloers als de eerste verdieping betrof en begaf zich naar het eerste het beste restaurant, want zijn maag begon er hem aan te herinneren, dat het uur van de jeuneeeren al lang geleden geslagen had.

Hij at snel, liet een taxi bestellen, sprong er in, en reed terug naar de Porte du Pré Saint Gervais, zond daar de auto weg en legde het overige gedeelte van den weg te voet af.

Hij vond Brand verdiept in de lezing van het jongste nummer van de „Matin”.

Brand sprong op en wierp het blad weg, vragende:

„Hoe is het gegaan? Nam hij werkelijk je medewerking aan?”

„Ik zal niet zeggen, dat hij het met geestdrift deed, maar hij deed het dan toch!” antwoordde Raffles lachend.

„Ik kan je zeggen, Edward, dat ik een paar onaangename uurtjes heb doorgebracht. Jij ging hier heel optimistisch vandaan, maar ik vreesde

dat mijnheer Chadois de zaak wel eens anders kon opvatten dan jij, en je dadelijk zou laten arresteren!"

„Daarin had hij dan ook in het begin veel lust, Brand! Maar ik heb het zoo ver niet laten komen", zeide Raffles met een lachje. „En naderhand betoonde hij zich een echte man van de wereld, en ik weet volkomen zeker, dat ik althans gedurende acht dagen niets van hem te vreezen heb! Hij van zijn kant verwacht natuurlijk, dat ik mijn woord zal kunnen houden, en hem de daders in handen kan spelen!"

„En geloof je, dat je al weet wie ze zijn?"

„Ik heb er niet het flauwste vermoeden van, maar ik geloof wel ze weldra te kunnen aanwijzen! Of hetgeen men in rechtskundige kringen noemt: „*de auctor intellectualis*".

„Maar dat is prachtig!" riep Brand opgewonden uit. „En wie zou dat dan volgens jou zijn?"

„Alphons Legrand, als ik mij niet vergis!"

Brand gaf een schreeuw van verbazing, en viel in een stoel neer.

„Maak je er een grapje van?" vroeg hij eindelijk ademloos.

„Volstrekt niet! Ik heb alle reden om te vermoeden, dat mijnheer Legrand de geheele inbraak geënceneerd heeft!"

„Maar waarom dan toch?" riep Brand op een toon vol ongelooft.

„Omdat hij tot een gelijk, en zelfs een hooger bedrag verzekerd is, mon cher", antwoordde Raffles bedaard.

„Je zult toch betere aanwijzingen hebben, hoop ik?"

„Meer dan voldoende! Luister maar! Zelfs die Delarue, die toch zeker het buskruit niet heeft uitgevonden, ziet wel in, dat de inbrekers door een medeplichtige het huis zijn binnengekomen. Alles wijst daar op. De vraag is nu maar, wie die medeplichtige geweest kan zijn. De dagportier komt niet in aanmerking, want de man kon een uitstekend alibi aanvoeren, waar geen speld tusschen te krijgen was. De nachtwaker heeft er maar ternauwernood het leven afgebracht, en hij valt geheel en al buiten bespreking. Het luik is pas onlangs zwaar geolied, opdat het geruischloos zou loopen, en dat kan alleen gedaan zijn door iemand, die daartoe gelegenheid had."

„Dat alles wil ik je toegeven, Edward, maar ook dat is nog niet voldoende, om Legrand van zulk een ernstig misdrijf te betichten!"

„Luister dan maar verder! Bij hooge uitzondering waren de nummers van de biljetten niet denzelfden dag genoteerd, en dat werd nagelaten op bevel van Legrand. Het staat vrij wel vast, dat alle beambten het gebouw voor half zes

hadden verlaten. Legrand deed zelf de ronde, volgens zijn eigen bewering. Hij keek zelf in de kasten, zooals hij gewoon was te doen. Zeg mij dan eens, wie anders dan hij, het rolluik had kunnen openen, en vergeet dan vooral niet, dat mijnheer Legrand een dure vriendin heeft en veel geld over den balk gooit! Zijn kassier wilde dat wel niet bekennen, maar het is zoo!"

„Je moet mij even tijd laten om te bedenken!" verveerde Brand zich. „Het overstelpt mij, om je de waarheid te zeggen, ik geloof er niet erg aan! Bedenk eens welk gevaar Legrand loopt, door zulke streken uit te halen! Want je zult toch wel niet durven volhouden, dat hij zijn eigen brandkast heeft vernield."

„Daarvan kan geen sprake zijn! Het is het werk van bekwame vaklieden!"

„Daar zie je het zelf!" riep Brand op een toon van zegepraal. Hij moet dus medeplichtigen in den arm hebben genomen, die hem ieder uur van den dag en nacht kunnen verraden, en hem kunnen bedreigen met openbaarmaking!"

„Daartegen zal een slimme, oude rot, als Legrand, wel al weer maatregelen hebben genomen!" merkte Raffles op. „De inbrekers zullen trouwens zeli wel verstandiger zijn! Want aan een anonieme aanklacht zal de politie natuurlijk geen aandacht wijden! Zij moeten zelve ten tooneele verschijnen, hun inbraak blijft er niet minder een inbraak om, en zij zullen voor jaren de gevangenis ingaan!"

Brand bleef geruimen tijd in gedachten voor zich uit staren, spelend met het blad van de „*Matin*", dat hij had opgenomen, en toen zeide hij:

„Ik kan het toch nog niet gelooven! Waarom zou hij dat doen? Hij is toch rijk, de zaken gaan toch goed?"

„Dat is nog zeer de vraag, Brand! En overigens denk ik er niet aan, om de zaak nu als opgehelderd te beschouwen! Ik zelf wensch betere bewijzen, en die zal ik weten te krijgen ook!"

Raffles liep een paar stappen heen en weer in het groote vertrek, en bleef eensklaps voor Brand stilstaan, met de woorden:

„Ik moet zekerheid hebben! Ik keer weer terug, en ik neem den toestand nauwkeurig op. En is dat nog niet voldoende — dan zal ik mij laten aanwerven bij het personeel!"

Brand floot zachtjes voor zich heen, en zeide toen, langzaam het hoofd schuddend:

„Ik weet nog heel wat minder van de zaak af dan jij, Edward, maar een zeker voorgevoel zegt mij, dat je op een dwaalspoor bent, ik geloof niet, dat Legrand de hand in het spel heeft! Stil maar — ik steun die uitspraak op niets! Het is louter een ingeving van mij! En ik denk dat de

uitkomst mij ditmaal in het gelijk zal stellen!"

„Wij zullen zien, Brand!" hernam Raffles bedaard, en raadpleegde zijn horloge en zag dat het nog geen half drie was. Dat was nog tijd genoeg, zoo meende hij, om de noodige maatregelen te nemen. Hij begreep evenwel, dat het noodzakelijk zou zijn, den ouden Bonnard in het geheim te nemen, althans gedeeltelijk, want hij zou wel den man zijn, die iets te zeggen had over het aannemen van personeel.

Maar om te beginnen wilde Raffles nogmaals een onderzoek instellen en dat wel zoo spoedig mogelijk.

Hij nam zijn overjas weer over den arm, wierp een blik in den spiegel, teneinde zich te overtuigen, dat zijn vermomming niet geleden had, en zeide tot Brand:

„Ik ga er nog eens op uit, mijn waarde, en ik beloof je dat ik je aanstonds den uitslag zal komen melden van het onderzoek. In ieder geval kom ik je halen om te dineeren in het café „La Paix”.

En voor Brand nog iets had kunnen opmerken, was Raffles weer verdwenen. Hij behoorde nu eenmaal tot die naturen, die geen rust of duur kennen, voor zij een plan, hetwelk zij beraamden, tot het einde ten uitvoer hadden gebracht, hoe groot en talrijk ook de hinderpalen waren.

Hij nam zoo spoedig mogelijk weer een taxi, reed weer naar Rue de Fleurus; dezelfde agent stond nog altijd op post voor het Bankgebouw, om een onbegrijpelijke reden, en zonder blijkbaar nut.

Raffles liep de steeds openstaande deur binnen, betrad de vestibule, en sprak even met den dagportier, die volstrekt geen bezwaar maakte hem aanstonds naar de achterzijde van het huis te brengen, zoodra Raffles zijn voorgewende qualiteit had genoemd.

Daar liet de man hem alleen en Raffles begon opnieuw zijn onderzoek, maar ditmaal met de grootste nauwkeurigheid. Hij zocht overal op den vloer in de buurt van het raam, waardoor de bandieten waren binnengekomen en kroop over den grond met zijn vergrootglas in alle hoeken turend, maar helaas schoonmaaksters waren reeds tweemaal hier bezig geweest, want alles blonk van helderheid, en hij vond niets, geen voetstap in het stof, geen vingerafdruk.

Toen opende hij het raam, en stapte naar buiten op de morsige binnenplaats.

En hier was hij nauwelijks vijf minuten bezig, of hij slaakte een lichten kreet van blijdschap.

Hij had zich gebukt en iets opgenomen, dat in de buurt lag van een ouden lap, waarschijnlijk een overblijfsel van een zonnescherm, en die het voorwerpje tot nu toe wellicht bedekt had.

Het was niets anders dan de helft van een

van die manchetsknoopen, zooals men ze gebruikt in slappe manchetten, en die door een klein kettinkje verbonden zijn.

Raffles onderzocht direct het voorwerpje nauwkeurig.

Er viel niet aan te twifelen of de knoop was nog nieuw en het kettinkje met de helft van de knoop kon daar onmogelijk langer dan een paar dagen hebben gelegen, daar anders vocht en vuil het wel zou hebben aangetast.

En het was ook een knoop van goedkoop maaksel, slechts van koper, en zoo onsterk, dat de minste ruk het moest doen breken. Het was een bazar-knoop en een heer in de ware beteekenis zou zulk een vod zeker nooit willen dragen.

En Raffles vroeg zich af, of Legrand nu werkelijk de man was, om zich te vergenoegen met zulk een ding, nagmaakt goud, dat zeker nauwelijks een franc had gekost. Zijn overtuiging begon reeds te wankelen, maar vaster dan ooit nam hij zich voor, de zaak tot klaarheid te brengen.

Hij deed het halve knoepje met het stukje kettinkje in een papiertje, en stak dit in zijn portefeuille. Om de voetstappen, die verderop vrij duidelijk in de modder zichtbaar waren, die de binnenplaats bedekte, bekommerde hij zich verder niet, want zij bedekten elkander en hun onderzoek had dus geen nut. Neen, Raffles had een beter plan!

Hij begaf zich weder naar de vestibule, nam den dagportier terzijde, en verzocht den man mijnheer Bonnard naar hem toe te zenden. Het zou slechts voor een paar minuten zijn.

De man liet Raffles in een ontvangkamer, waar Bonnard zich een oogenblik later bij hem voegde, een beetje ongeduldig en niet zeer geneigd, om opnieuw een gesprek te beginnen met dien Engelschen potkijker, die het heelemaal aan het verkeerde einde had.

Raffles had dadelijk de deur gesloten en begon glimlachend:

„Twee woorden met U, mijnheer Bonnard! Daareven heb ik U mishaald, door U mijn vermoedens kenbaar te maken. Laten wij zeggen, dat ik er op terug kom. Ik heb zoeven een ontdekking gedaan, die . . . misschien wel instaat zou zijn om mijn meening in geheel andere richting te brengen. Ik wil op den man afgaan, mijnheer Bonnard, en dus, het staat vast, dat iemand die zich heeft laten insluiten het venster heeft geopend voor de inbrekers. Acht U iemand van Uw personeel daartoe in staat?"

Mijnheer Bonnard rukte heftig aan zijn bril, en barstte toen uit:

„Zooiets zult gij mij nooit laten zeggen, mijnheer. Ik stel te veel vertrouwen in mijn jongelui."

„Dat is een prachtbeginsel, mijn waarde heer, maar men doet toch misschien wel eens beter, zijn medemenschen niet te overschatten. Kijk eens wat ik zoeven bij het raam vond? Kunt gij U herinneren of een van Uw klerken of loket-beambten zulk een knoopje droeg?”

Bonnard keek verbluft naar het kettinkje met de knoophelft, dacht moeizaam na, zijn voorhoofd vol rimpels en antwoordde toen hoofdschuddend:

„Dat kan ik mij niet herinneren. Zulke dingen draagt men immers in slappe overhemden.”

„Ja, en ze zijn heel onpractisch”, antwoordde Raffles. „Als gij dan dit stukje knoop niet herkend, weet gij misschien te zeggen of een van Uw jongelieden gisteren of vandaag op het kantoor terug is gekeerd met een paar splinternieuwe manchetknoopen?”

„Ik zou niet weten wie!” antwoordde Bonnard. „Ik geloof dat Uw onderzoek een geheel verkeerde richting uitgaat, mijn waarde heer.”

„Mijnheer Bonnard, het is een zaak van groot belang”, ging Raffles voort, zonder op die woorden acht te slaan. „En daarom doe ik een dringend beroep op Uw medewerking. Het moet U gemakkelijk vallen, dunkt mij, eens een ronde te maken, en op de manchetten der jongelui te letten. Kijk alleen maar naar een paar knoopen die glinsteren van nieuwhed. En kijk maar niet naar goedkoope vodden, want de man die dit stukje knoop verloor, heeft nu heusch geld genoeg om zilveren of zelfs gouden knoopen te koopen.”

Een oogenblikke keek Bonnard den zoogenaamden detective verbluft aan, maar toen stond hij vastberaden op, en zei, zijn jas dichtknoopende:

„Mijnheer, ik beloof U wat gij mij daar gevraagd heeft! Weest zoo goed hier te wachten, misschien kan ik het U over een half uur mededeelen, maar de hemel geve, dat U zich vergist!”

Hij verliet het vertrek schijnbaar kalm, maar Raffles zag hoe zijn hand trilde die de deur opende, en hij hoopte dat de oude kassier zich niet zou verraden.

Het wachten duurde korter dan hij gedacht had, want reeds twintig minuten later trad de hoofdkassier weder binnen, met alle kentekenen van een heftige opwindung, en viel dadelijk met de deur in huis, zoodra hij deze achter zich gesloten had.

„Ik heb hem! Het is Jean Lafitte!”

„Niet te overhaast, mijnheer Bonnard! kal-

meerde Raffles hem met een glimlach. „Zoover zijn wij nog niet. Had mijnheer Lafitte nieuwe manchetknoopen?”

„Manchetknoopen van goud, mijnheer! Kwajongen, die een salaris heeft van honderdzwintig goudfranc in de maand. Gouden manchetknoopen!”

„Gij hebt er toch geen aanmerking op gemaakt?” vroeg Raffles verschrikt.

„Ik heb mij weten in te houden, mijnheer, maar het kostte mij moeite genoeg, dat verzeker ik U. Hij had ook een splinternieuw overhemd aan, ofschoon het vandaag pas Woensdag is! Wie heeft er ooit van gehoord, dat een eenvoudige bankbediende tweemaal per week een schoon overhemd kan aantrekken? En een nieuwe das en nieuwe schoenen met inzetstukken! En mijnheer was geparfumeerd als een cocotte!”

„Staat die mijnheer Lafitte anders goed bij U aangeschreven?”

„Daar kan ik niet over roemen! Lui, brutaal en slordig! Om U de waarheid te zeggen — ik ging al rond met de gedachten, hem bij mijnheer Legrand voor ontslag voor te dragen. Hij is ongeveer vijf maanden hier, en hij kwam op aanbeveling van zijn oom. Dat is iemand die zijn neefje zeker niet goed schijnt te kennen! Wat denkt U nu te doen?”

„Voorloopig niets, mijnheer Bonnard! Althans dingen die U weinig belang zullen inboezemen. Ik wil dat jongemensch volgen, en ik verzoek U dringend, tegen niemand iets te zeggen van dit onderhoud, daar het anders wel eens onmogelijk kon blijken, die mijnheer Lafitte tot een bekentenis te brengen. Belooft gij het mij, dat gij zult zwijgen?”

„Ik beloof het U!”

„Dan doe ik U op mijn beurt de toezegging, dat ik U onmiddellijk op de hoogte zal brengen, zoodra ik iets van beteekenis gehoord heb. Adieu — en ik dank U hartelijk voor Uw hulp. Misschien komt het nog zoo ver, dat een Engelsch detective, deze zaak tot klaarheid brengt! En nu houd ik U niet langer van Uw werk!”

Raffles drukte den ouden heer de hand en verliet een oogenblik later het Bankgebouw.

Op de stoep stond hij een oogenblik stil, en mompelde voor zich heen:

„Zou het voorgevoel van Brand dan werkelijk waarheid worden? Zou Legrand er niets mee te maken hebben? Het zou kwetsend zijn voor mijn eigenliefde — en ik kan mij alleen maar troosten, met de overtuiging, dat zelfs het beste paard wel eens struikelen kan.

HOOFDSTUK V.

EEN ONVERWACHTE ONTDEKKING.

Een blik op zijn horloge overtuigde Raffles, dat hij niet al te veel tijd meer had, wilde hij nog zijn maatregelen nemen, die noodig waren ter bereiking van zijn doel, want misschien had die Lafitte hem wel in de vestibule gezien, en dan was het allereerst noodig, dat hij zijn uiterlijk veranderde. Dan moest hij de snelle auto hebben, en misschien ook wel de hulp van Brand en Henderson, want hij had zich vast voorgenomen, zich van nu af, aan Lafitte vast te klemmen als een bulhond, en hem niet meer los te laten.

Was de jongen onschuldig, des te beter voor hem — en als hij het niet was, en de hand in de zaak had gehad, dan zou hij vroeg of laat wel weer in aanraking komen met zijn medeplichtige.

Raffles haastte zich zoo vlug hij kon naar het kleine huis terug, buiten de stad, en stelde Brand met enkele woorden op de hoogte van zijn vondst en van zijn voornemens.

Zoo snel mogelijk veranderde Raffles zijn uiterlijk, stak zich in den rok, deed een cache-nez om, trok daarover zijn overjas aan, in welks zak hij een sportpet verborg, die hem misschien te pas kon komen.

Henderson had intusschen opdracht gekregen de auto gereed te houden en het benzine-reservoir werd tot aan den rand gevuld, omdat men niet kon weten, wat er nog zou gebeuren.

De reus zelf stak zich in zijn eenvoudige, weinig opzichtige uniform en hij zou den wagen besturen volgens de aanwijzingen van Raffles. Snel werden de noodige seinen afgesproken en toen reed de auto weg en het was hoog tijd, want toen de wagen weer stilstond, niet ver van het Bankgebouw, sloeg juist het kwartier en Raffles had dus nog maar even den tijd, de vestibule binnen te gaan, maar niet voordat hij zich in de auto nog voorzien had van een langen, gitzwartten baard, die hem volkomen onherkenbaar maakte.

Hij liep regelrecht toe op het loket van den hoofdkassier en schoof hem een papiertje toe, waarop geschreven stond:

„Ik ben de Engelsche detective! Houdt U alsof gij een zaak met mij te bespreken hebt. Wijs mij zonder dat het opvalt Jean Lafitte aan! Schrijf het op.”

Het moet gezegd worden, dat de oude Bon-

nard zijn rol goed speelde, want hij nam be- daard een aanvraag-formulier, en schreef daarop:

„Een zwart, klein ventje, met een gouden pence-nez op. Hij zit aan een afzonderlijken tafel, rechts van de brandkast.”

Raffles keek schijnbaar onverschillig naar de aangeduide plek.

Hij zag een bleek, fijnbesneden gezicht, maar dat reeds alle sporen droeg van een leven van uitspatting. Het haar begon reeds een weinig te dunnen, ofschoon hij ternauwernood vijf-entwintig jaar kon zijn. Hij droeg een gloednieuw kostuum, maar het was klaarblijkelijk in een confectie-zaak gekocht. De das was schelkleurig, volgens de nieuwste mode, en het haar was keurig gescheiden. Door zijn gouden lorgnet had de jongeman slechts even opgekeken naar den laten bezoeker, met den zwarten baard, die zeker om inlichtingen kwam, en daarop ging hij weer kalm aan zijn werk.

Maar die paar seconden waren voor Raffles méér dan voldoende geweest, om zich de ge- laatstrekken van den jongeman onuitwischbaar in zijn geheugen te prenten.

Hij knikte den ouden kassier toe, verliet het Bankgebouw weder, stapte in de auto en ont- deed zich daar tersluiks weder van den langen baard, waarop hij Brand een beschrijving gaf van het wild dat nu gevolgd moest worden.

Toen Raffles zweeg, zeide Brand:

„Maar als hij werkelijk medeplichtig is, dan geeft hij getuigenis van een buitengewone brutaliteit, door kalm naar de Bank terug te gaan, en daar zijn werk te hervatten, alsof er niets gebeurd was!”

„Dat is geen brutaliteit, Brand — dat is een- voudig schrander overleg!” gaf Raffles ten ant- woord. „Het is toch duidelijk, dat die knaap dadelijk ieders wantrouwen op zich zou hebben gevestigd, als hij na de misdaad was wegge- bleven. Ik erken intusschen, dat er sterke zenu- wen toe noodig zijn om kalmpjes terug te ko- men! Hij heeft ook een domheid begaan; maar die plegen bijna alle misdadigers, die plotseling tot een zekeren rijkdom geraken. Zij kunnen er niets aan doen, maar zij móeten weelde ten toon

spreiden, den gebraden haan uithangen. Stil, daar is onze man! Opgepast!"

Door de voorruit van de auto konden Raffles en Brand juist de straatdeur van het Bankgebouw zien. Lafitte was zoeven te voorschijn getreden, terwijl hij zijn lichtgrijze demi dichtknoopte en even naar een auto uitzag.

Er kwam juist een taxi aanrijden en de jongeman gaf een adres op, en sprong in den wagen, die dadelijk wegreed.

Raffles behoefde even tegen de ruit te tikken en Henderson door een gebaar te waarschuwen en dadelijk begon de gesloten wagen de taxi te volgen.

„Dat is ook al een weelde, die het jongemensch zich een paar dagen geleden nog niet veroorloofd zou hebben — en zeker niet nu de maand teneinde loopt”, bromde Raffles.

„Wat zou hij nu gaan doen?” vroeg Brand. „Ik denk dineeren!” antwoordde Raffles lachend. „Wij zullen het aanstonds wel zien.”

Het was duidelijk, dat mijnheer Lafitte door een soort van hoogmoedswaanzin bezeten was, want tien minuten later stond de taxi alweer stil voor een huis in de Rue Rousselet.

Aan een zeker eigenaardig iets, was het onmiddellijk te zien, dat het een van die familiepensions was, waaraan Parijs zoo rijk is, nu het aantal studeerenden uit andere landen steeds grooter wordt.

Zonder zich zelfs een enkele maal om te draaien, ging Lafitte de koetspoort binnen en Raffles liet hem kalm gaan, begrijpend, dat dit het huis moest zijn, waar de man met de nieuwe manchetknoopen woonde.

Hij werd te meer bevestigd in die meening, omdat Lafitte zijn taxi had laten wachten. Er verstreek een kwartier ongeveer en toen keerde Lafitte terug; maar nu was hij in rok, het hoofd gedekt met een hoogen hoed.

Hij was dus blijkbaar van plan in de stad te gaan dineeren.

Zonder in het minst acht te slaan op den gesloten wagen, die aan de overzijde een vijftal meters terug, stond te wachten, stapte Lafitte opnieuw in zijn taxi, waarvan de chauffeur in een niet al te rooskleurig humeur scheen te zijn, en de wagen reed al weer weg.

Ditmaal duurde de rit een weinig langer.

De taxi reed de groote Boulevard op, volgde die tot aan de „Madeleine”, sloeg de Rue de l'Opéra in, bereikte de Place de la Concorde, en reed de Champs Elysées in.

Niet ver van de Place de l'Etoile stond zij weer stil, voor een pas gebouwd hotel, het „Critérion” geheeten, en dat beroemd, misschien zelfs wel berucht was, wegens zijn duurte.

Raffles kende het, hij wist dat men er voor-

treffelijk at, dat er een dancing was, een duurbetaalde jazz-band, en hij begon te begrijpen, dat er met mijnheer Lafitte zonderlinge dingen moesten zijn gebeurd, die hem in staat stelden, zijn culinaire behoeften te bevredigen in een peperdure eetgelegenheden als het „Critérion”.

Raffles zag hoe Lafitte den chauffeur betaalde en afdankte. Hij was dus blijkbaar van plan daar voorloopig te blijven.

„Wacht een oogenblik, jongen”, zeide hij, het portier openend. „Ik moet zien of hij alleen is of misschien een afspraak heeft gemaakt.”

Hij stapte en volgde Lafitte op een veiligen afstand. Deze was de vestibule reeds binnengetreden, een weelde van marmer en brons en een vrij getrouwe nabootsing van het *Atrium* van een oud-Romeinsche patriciërs-woning, met haar zware, marmeren kolommen, haar gaanderij van dezelfde kostbare steensoort en haar doorkijk naar de verderop gelegen zaal.

Geruischloos loopende bedienden kwamen dadelijk aanschieten en hielpen Lafitte van zijn overjas en hoed af, om die naar de vestiaire te brengen. Het scheen alsof de jonge man zich in deze omgeving reeds geheel op zijn gemak gevoelde. Hij schikte zijn dasje nog eens terecht voor een der reusachtige spiegels en trad toen de eetzaal binnen, die als het ware fonkelde van licht en kristal.

Hij scheen een oogenblik besluiteloos te blijven staan als zocht hij naar iemand, raadpleegde het fraaie, platte horloge, dat hij met een nuffig gebaar uit zijn vestzakje haalde, vergeleek het met de klok, heel hoog tusschen de tafels door, maar eensklaps verhaaste hij zijn schreden, en liep toe op een tafeltje niet ver van het kleine podium, waarop het strikje had plaats genomen, hetwelk het diner smakelijker moest maken.

Raffles, half verborgen achter een van de zware pilaren, zag hoe Lafitte toeliep op een man, die daar was gezeten en hem, als een ouden bekende, de hand drukte, ofschoon de ander zich niet al te uitbundig betoonde.

Raffles voelde een korten schok van verrassing door zijn lichaam gaan.

Hij had het gelaat van den man, ofschoon deze zich blijkbaar had willen vermommen, op het eerste gezicht herkend.

Degeen die daar met een slap handgebaar den jongen Jean Lafitte begroette, was niemand anders dan Arthur Lupin, den Franschen bandiet.

En aanstonds werd Raffles de toedracht duidelijk.

Het was Lupin geweest, die het plan van de inbraak had gemaakt en Lafitte had overgehaald hem zijn werk aanzienlijk te vergemakkelijken

door het raam voor hem te openen. Misschien had hij een medeplichtige gehad, maar in elk geval was hij de eigenlijke aanlegger.

Even was Raffles op het punt, onmiddellijk een paar politie-agenten te telefoneren.

Het zou een prachtige vangst zijn voor de Parijsche „Sûreté”.

Maar Raffles bedacht, dat hem dan heel zeker den buit van die twee ontgaan zou, want zij zouden er zich wel voor wachten, de plek te verraden, waar zij het geld verborgen hadden.

Er zou ook niets mee verloren worden, nog enkele uren geduld te hebben!

Raffles nam zich voor, die twee te volgen zoolang het noodig zou zijn, met het geduld van een kat, totdat hij eindelijk zijn slag zou kunnen slaan.

En ditmaal, dat nam hij zichzelf voor, zou zijn doodsvijand hem niet ontsnappen.

Het scheelde niet veel, of hij kreeg medelijden met dien ezel, dien jongen Lafitte, die zich in in een onbewaakt oogenblik tot medeplichtige had gemaakt van een bandiet als Lupin. Hoe groot zou zijn eigen aandeel wel geweest zijn? Zou Lupin hem niet met een paar duizend franc hebben afgescheept?

Hij keek uit zijn schuilhoek naar het gelaat van zijn tegenstander en hij las er niets anders op dan verveling en minachting! Een Jean Lafitte was dan ook wel een treurig gezelschap voor een man als Lupin! Zeker was hij een van die gedegeneerde producten van den modernen al te snel levenden tijd, die tot iederen prijs willen genieten, zelfs al zouden zij daarvoor misdadiger moeten worden!

Raffles had onmiddellijk zijn plan gemaakt.

Het was volstrekt noodzakelijk, dat hij hoorde, wat die beide mannen daar te samen bespraken, maar dat zou onmogelijk zijn, wanneer hij als gewone bezoeker binnen ging.

Hij keek om zich heen en zag juist een gerant voorbij stappen, een kaalhoofdig en deftig Oostenrijker, die tijdens den wereldoorlog gestreden had tegen het Fransche leger — waarvan misschien nu nog officieren kwamen in dezelfde inrichting, waarover hij thans het bevel voerde!

Raffles trad aanstonds op hem toe, voerde hem een weinig terzijde, naar een plekje waar hij onmogelijk beluisterd kon worden, en begon fluisterend, terwijl hij tegelijkertijd een uitstekend nagemaakte politie-aanstelling liet zien:

„Een paar woorden met U, mijnheer, U ziet dat ik tot de politie behoor. Daarbinnen in de eetzaal, zit een uiterst gevaarlijke misdadiger en het is volstrekt noodzakelijk, dat ik dien man bespied, zonder dat hij argwaan krijgt. Dat kan slechts als ik voor een oogenblik de rol van kellner mag vervullen! Wilt gij mij dat toestaan?

Ik verzeker U, dat het een zaak van groot gewicht betreft.”

De gerant stond slechts een oogenblik in beraad, maar hij had als Oostenrijker diep respect voor alles wat met de politie in verband stond en daarom antwoordde hij na korte aarzeling:

„Als gij mij verzekeren kunt, mijnheer, dat er in ons lokaal geen arrestatie zal plaats vinden en dat er geen opschudding zal worden gemaakt, gaat dan Uw gang.”

„Ik dank U, mijnheer! Kunt gij mij aan een kellers-buis helpen?”

„Volg mij slechts! Maar zijt gij niet bevreesd, dat de andere kellers U heel verbaasd zullen opnemen?”

„Ik zal degenen, die in mijn buurt zijn waarschuwen!” antwoordde Raffles. „Liever deed ik het niet, want men kan nooit weten, wat er zich verscholen houdt achter het mom van restaurant-kellner, maar het zou mij dadelijk verraden aan den man, dien ik op het oog heb, als mijn collega's verbazing aan den dag zouden leggen, bij het zien van een vreemdeling. Laat in ieder geval de man die de wijk bij het podium bediend, zoolang uitrusten! Maak hem maar wat wijs! Zeg dat het een weddenschap betreft!”

Onder het spreken waren de mannen reeds een vrij ruim vertrek binnen gegaan, en de gerant liep dadelijk op een kast toe, waarin een aantal kellersbuizen bleken te zijn. Raffles had snel zijn jas en zijn rok uitgetrokken, schoot een van de buizen aan, bekeek zich in den spiegel, en voorzag zich vervolgens van een opschriftboekje, een stukje potlood, een witte schort, en het onvermijdelijke servet, en de gerant zag bij den eersten oogopslag, dat hij met een meester in het vak der vermommingskunst te doen had, want iedere bezoeker zou in dien, zich vlug bewegenden man, met zijn gladgeschooren gelaat en zijn bakkebaardjes, onmiddellijk den hulpvaardigen, bekwamen hotelkellner hebben gehouden, dien hij moest voorstellen.

Raffles greep nog in het voorbijgaan een rond dienblad, en een oogenblik later stond hij in de eetzaal en wist ongemerkt de wijk te bereiken, waartoe het tafeltje behoorde, waaraan zoeven Lafitte had plaats genomen. Op een korten afstand volgde hem de gerant. En hij kwam maar juist bijtijds, want Lafitte keek reeds ongeduldig om, zoekende naar den kellner, die juist aan een ander tafeltje het buitengewoon druk had. De kellner kreeg juist den driftig met zijn ring op het tafelblad tikkenden Lafitte in het oog, en wilde antwoorden, toen Raffles hem voorbijging en hem gevoelig op den teen trapte.

Het volgende oogenblik zag de man tot zijn groote verbazing, hoe daar een wildvreemde

collega buigend op het tafeltje toestapte, waaraan de ongeduldige heer gezeten was.

Gelukkig kreeg hij den tijd niet, een onderzoek te gaan instellen naar dit zonderling optreden, want de gerant had hem reeds bij den arm gevat, gaf hem een knipoogje en voerde hem mede naar het buffet, waar een korte uiteenzetting plaats had, en daarop trok de kellner zich, op dit punt gerust gesteld, voorloopig uit het strijdperk terug.

Maar Raffles stond intusschen reeds naast het tafeltje, gedwee luisterend, met een effen, uitgestreken gezicht, opgetrokken wenkbrauwen, en zijn potloodje gereed.

„Een cocktail!” beval Lafitte kortaf. „En dan de spijskaart!”

Raffles greep met een elegant gebaar een menu van een tafeltje, en plaatste dat voor den jeugdigen bankklerk, die zich hier gedroeg, alsof hij de millioenen maar voor het oprapen had.

Raffles had slechts een tersluiksche blik op Lupin geworden, en hij merkte tot zijn voldoening, dat deze ternauwernood op hem lette, en hem even onverschillig had aangezien. Het was duidelijk, dat de bandiet geen oogenblik vermoedde, dat zijn gevaarlijkste vijand zich zoo dicht in zijn nabijheid bevond.

De beide heeren kozen zich een menu uit, Raffles noteerde het, en hij ging heen, handig zich een weg banende langs den anderen kellner, en door de steeds talrijker wordende bezoekers, en toen de gerant hem een oogenblik later zag terugkeeren, met twee gevulde glazen op zijn dienblad, toen zou hij hebben gezworen, dat die man zijn geheele leven niet anders was geweest dan kellner.

Raffles overhaastte zich niet bij het neerzetten van de glazen, en hij bukte zich daarbij zoo diep mogelijk, maar hij hoorde niets anders dan dat Lafitte met aandrang zeide:

„Maar ik kan U later toch ook nog van dienst zijn, mijnheer Lenoir! Ik ben toch bruikbaar”

Raffles zag duidelijk, dat Lupin niet aanstonds antwoord wilde geven, blijkbaar gehinderd door de aanwezigheid van den kellner en hij moest zich dus wel verwijderen.

Maar hij had wat meer geluk, toen hij omstreeks een kwartier later, de borden met de dikke, gele, crême d'asperges, voor de beide medeplichtigen neerzette, want hij hoorde Lafitte, die blijkbaar reeds méér cocktails gedronken had dan goed voor hem was, duidelijk zeggen, terwijl hij zich diep bukte om het bord voor hem neer te zetten:

„Goed, vanavond — en ik reken er op, dat ik tot de Uwen zal behooren! Wat is de plek?”

Raffles bleef een kort oogenblik treuzelen,

maar hij begreep dat Lupin toch niet zou antwoorden, voor hij was heengegaan. Hij had niet met den eersten den besten te doen. Maar zijn gelaat bleef volkomen onbeweeglijk en strak, zonder een spoor van nieuwsgierigheid of teleurstelling toen hij met een handigen zwaai een paar broodkruimels van het tafellaken veegde met zijn servet, en zich bescheiden terugtrok, tot de beide heeren hun soep zouden hebben genuttigd.

Voorloopig wist hij overigens genoeg. De plek van samenkomst zou hij toch niet hooren noemen, want daarvoor was Lupin veel te sluw. Maar het was in ieder geval voor dien avond, en Raffles had begrepen dat de beide schelmen in geen geval den ganschen tijd bijeen zouden blijven. Dat was een kostbare ontdekking, waaruit hij voordeel zou weten te trekken.

Maar nu was het zaak, zijn rol weer even spoedig los te laten als hij haar had opgenomen, want hij zou nu zeker toch niets meer van belang te hooren krijgen.

Toen hij de etremets opdiende hadden de beide mannen het over de wedrennen te Auteuil en het bleek dat zij over niets anders meer zouden praten. Het was dus louter tijdverlies, te wachten, totdat zij gedineerd zouden hebben. Bovendien zou Brand in het geheel niet weten waar Raffles bleef!

Hij liep juist langs den gerant en fluisterde hem haastig in het voorbijgaan toe:

„Ik laat een sauskom vallen! Geef mij een standje en stuur mij weg — maar niet al te overdreven!”

En Raffles liet inderdaad een sauskom vallen op een pasgedekte tafel, de gerant ontstak in woede, de kellner droop af, en een oogenblik daarna was zijn plaats ingenomen door den oorspronkelijken bediende.

Raffles wist zeer goed, dat het een tamelijk gevaarlijk experiment was geweest met een man als Lupin, die nu eenmaal gewend was, gewicht te hechten aan het minste voorval, dat buiten den gewonen loop van zaken ging, maar hij had geen lust er nog langer te blijven.

Hij ontdeed zich in het vertrek naast het bureau van den gerant, haastig van zijn kellersbuis, van het witte voorschoot en van zijn dienblad, trok zijn rok en daarna zijn demi weer aan, en had een oogenblik later het hotel verlaten.

Inderdaad trof hij Brand in een staat van groote ongerustheid aan. De jongeman begreep niets van dit langdurig wegblijven, maar Raffles bracht hem met enkel woorden op de hoogte.

Toen stapte hij in de auto, liet die nog eenige meters terug gaan, en Henderson schoof den wagen handig in de plaats van een vertrekkende auto in het midden van een wachtende file.

En nu moesten de mannen wel een half uur geduld oefenen, de oogen strak op de breede stoep van het „Critérion”.

Toen trad Lupin naar buiten.

Hij was alleen. Klaarblijkelijk had hij al genoeg gekregen van den man, van wien hij zich op zulk een sluwe wijze bediend had, toen hij het oog had laten vallen op de brankast van mijnheer Legrand.

Hij stond even stil om een sigaret aan te steken, raadpleegde zijn horloge, sprak even met den portier, en stapte een oogenblik later in een fraaie auto, die echter blijkbaar uit een luxe-verhuurinrichting was.

„Moeten wij hem niet volgen?” vroeg Brand, wiens blauwe oogen van opwinding schitterden.

„Dat zou geen doel hebben, Brand!” gaf Raffles ten antwoord. „Hij gaat nu zeker niet naar zijn huis en dat zou ik juist moeten kennen, want het is natuurlijk dáár, waar hij zijn buit bewaart! Ik heb het op Lafitte voorzien!”

De drie mannen behoeften niet heel lang meer te wachten, want na verloop van een kwartier,

kwam de jongeman op zijn beurt te voorschijn, met den hoogen hoed achter op het hoofd. Nauwelijks was hij boven aan de stoep verchenen, of Raffles gaf Henderson een teeken, de auto schoof zich haastig voor de stoep, juist toen de portier reeds uitzag naar een onbezette wagen.

Het volgende gebeurde zóó snel, dat de portier naderhand slechts een onduidelijke beschrijving kon geven.

Raffles opende van binnen af, zeer kalm het portier, greep Lafitte stevig beet bij de lapellen van zijn demi, en trok hem naar binnen met de woorden:

„Mijnheer kan wel met ons mederijden! Wij hebben hier nog plaats in overvloed!”

Het portier klapte dicht, en terwijl de auto reeds wegreed, voelde de verblufte Lafitte zich neerdrukken op de voorbank en toen hoorde hij tot zijn ontzetting een stem, die hem vroeg:

„En nu wilt U ons zeker wel eens zeggen, waarde heer Lafitte, waar vannacht de samenkomst zal plaats hebben met Uw vriend en beschermer, Lupin?”

**De bekende DUBEC-Cigaretten begonnen voor 40
jaar met eene productie van 10000 per dag.
Thans meer dan 300000 per dag.**

HOOFDSTUK VI.

IN DE RIOLEN VAN PARIJS.

Mijnheer Lafitte was ongetwijfeld een schelm, en hij was ook niet dom, maar persooijken moed was hem vreemd.

Hij begon dadelijk te trillen als een juffershondje, werd zoo bleek als een tafellaken en hij viel verscheidene malen over zijn woorden voor hij er met moeite kon uitbrengen:

„Ik begrijp niet wat gij bedoelt, mijnheer! Gij hebt zeker den verkeerden voor!”

„Dat geloof ik haast niet, mijnheer Lafitte!” hernam Raffles rustig, zonder zijn jas los te laten. „Gij hebt immers een afspraak voor van-nacht?”

„Geen sprake van een afspraak, mijnheer! Wat moet die grap beteekenen?” riep Lafitte, die zich nu door brutaliteit hoopte te redden.

„Komaan, mijnheer Lafitte, laten wij geen tijd verliezen met uitvluchten. Onder het nuttigen van Uw crême d'asperges hebt U de afspraak met Lupin gemaakt. Gij waart van oordeel, dat hij U bij zijn bende moest inlijven, nu gij hem zoo goed geholpen hebt, met dat aardige inbraakje bij Uw patroon!”

Lafitte werd zoo mogelijk nog een tintje bleeker, en hij trilde als een espenblad, toen hij stamelde:

„Welken naam noemt gij daar toch? De heer met wien ik gedineerd heb, heet anders!”

„Jawel, gij hebt hem Lenoir genoemd!” ging Raffles bedaard voort. „Het is dus werkelijk waar dat gij niet geweten hebt, wien U de opdracht gaf? Gij zwijgt? Zou het maar niet beter zijn als U dadelijk bekende? Ik was de kellner, die U bediend heeft! Herkent gij mij niet?”

Lafitte keek Raffles een oogenblik schuw van onder zijn dikke, bleeke oogleden aan, en hij scheen langzamerhand in te zien, dat zijn zaak verloren was. Hij boog het hoofd, mompelde iets onverstaanbaars en barstte toen uit:

„Ik zweer U, dat ik niet geweten heb, dat het Lupin was!”

„Zoudt gij geweigerd hebben, de opdracht te aanvaarden, als gij het wel had geweten?” vroeg Raffles streng.

„Dat weet ik niet zeker, maar ik geloof, dat ik dan niet gedurfd zou hebben”, antwoordde Lafitte bevend. „Gij zijt zeker van de politie?”

„Ik ben John Raffles!” antwoordde de Engelschman rustig.

Langen tijd bleef Lafitte den ander met open mond aanstaren, niet in staat om zoo spoedig te kunnen verwerken, wat zich daar in weinige minuten met onweerstaanbaar geweld aan hem opdrong. Hij was een luie, gewetenlooze door-draaier, maar hij was laf en die plotselinge ken-nismaking met twee van de meestgevreesde avonturiers ter wereld, waarvan er een bovendien nog als moordenaar te boek stond, was bijna meer dan zijn overprikkelde zenuwen konden verduren. Hij zakte als het ware in elkaar, als een ballon, waarin men met een speld geprikt heeft, en al zijn verwaandheid, als zijn zelf-bewustzijn hadden hem eensklaps verlaten.

Raffles keek hem een oogenblik vol minachting aan en hernam toen:

„Ik weet nog niet wat ik met U doen zal, maar in ieder geval zult gij mij zeggen, waar die samenkomst zal plaats hebben! Bedenk dat ik Uw lot in handen heb. Deelt gij mij de waarheid mede — dan zal ik misschien genade voor recht laten gelden en U aan Uw lot overlaten — dat U, ik ben er zeker van, vroeg of laat toch stellig in de gevangenis, en misschien wel onder het mes van de guillotine zal brengen!”

De lafaard begon opnieuw heftig te sidderen, en stotterde:

„Maar gij zult mij aan hem verraden, als ik de plek noem, en hij zal zich op verschrikkelijke wijze op mij wreken.”

„Daartoe zal hij de gelegenheid niet krijgen!” zeide Raffles zoetjes. „Dat kunt gij gerust aan ons overlaten! Zeg mij eens, hoeveel heeft Lupin U van den buit afgestaan?”

„Tweeduizend goudfranc!” antwoordde de schelm bijna onhoorbaar.

Raffles liet een kort lachje hooren, en zeide half minachtend, half medelijdend:

„Mijn waarde, je bent nog niet eens droog achter de ooren! En dat helpt één van de gevaarlijkste Fransche bandieten die na Jean Bart geleefd hebben. Twee duizend franc! En hooptet gij, dat hij U in zijn bende zou opnemen? Het is een zonderlinge verandering van betrekking — van bankbeambte tot bendelid! Ik hoop, dat

gij U nog wel eens bedenken zult, mijnheer Lafitte! Het komt mij voor, dat gij niet volkomen ontbloot zijt van schranderheid, en die zult gij op een waardiger wijze te pas kunnen brengen dan als een werktuig van Lupin! Overigens geloof ik dat hij den spot met U drijft en U maar wat wijs maakt. Heeft hij beloofd U te zullen aannemen?"

„Hij stelde mij voor, mij bij een veel grootere Bank geplaatst te krijgen, waar ik den truc zou kunnen herhalen!" fluisterde Lafitte bevend.

„Niet zoo kwaad bedacht! Nu, ik denk dat er vannacht een einde aan zal worden gemaakt. En nu de plek? Het uur?"

Nog een kort oogenblik aarzelde de jongeman, en toen antwoordde hij, reeds totaal ont-nuchterd:

„Precies om twaalf uur moet ik mij bevinden bij het standbeeld van Hendrik IV op de Pont Neuf. Daar zal zich dan een van zijn mannen bij mij voegen en ik moet een wachtwoord noemen."

„Hoe luidt dat wachtwoord?"

„*Per Aspera ad Astra!*"

„Juist tersnedel!" zeide Raffles sarcastisch. „Door de doornen tot de sterren! Nu, ik denk, dat gij de sterren niet zult bereiken. Wat zou die man dan verder doen, nadat gij het woord zou hebben genoemd?"

„Hij zou mij brengen naar een der ingangen van een der oudste gedeelten van het riool. Daar hebben wel eens vaker bijeenkomsten plaats. Lenoir — of Lupin, hoe hij dan heeten mag, beloofde mij, dat ik er kennis zou maken met eenige van zijn luitenants!"

„Prachtig! Nu nog dit! Jean Lafitte. Kent gij de woning van dien man?"

„Neen! Op mijn woord niet! Al onze afspraken hadden buitenshuis plaats, meestal in zijn auto. Soms ook in een klein café. Hij was er blijkbaar op gesteld, dat ik niet wist waar hij verblijf hield."

„Ik kon ook niet anders verwachten!" hernam Raffles. „Was hij steeds alleen?"

„Eenmaal was hij in gezelschap van een vrouw!"

„Beschrijf mij haar eens!"

Lafitte dacht een oogenblik na; en gaf toen ten antwoord:

„Zij was vrij groot, zeer mooi, met rose-blond haar, dat misschien wel geverfd kon zijn. Zij sprak het Fransch met een licht Russisch accent. Ik zag haar trouwens maar een minuut of vijf, toen zond hij haar al weer weg. Ik geloof, dat het puur toeval was dat zij kwam, en hij vond het niet erg aangenaam. Zij had heel groote grijsblauwe oogen, en zij was heel elegant gekleed."

Raffles bleef een oogenblik in nadenken verzonken, en hernam:

„Geloofst gij, dat het hem ernst was met die samenkomst?"

„O ja, daarvan ben ik overtuigd! Want hij beraamde al weder een nieuwen grooten slag, ditmaal in een zeer rijke Bank, een filiaal van de groote Landbouwbank te Marseille. Als dat zou gelukken — dan zou er wel voor een half millioen aan verdiend kunnen worden!"

Een kort oogenblikje schitterden de oogen van Lafitte. En even verried hij door die fonkeling van zijn anders zoo fletsche oogen, hoe zeer hij het moest betreuren, dat die drommelsche Engelschman zoo plotseling op zijn weg was verschenen en zijn rooskleurige toekomst voor hem verdonkerd had.

Raffles scheen te bemerken wat er in den jongeman omging, want hij zeide spottend:

„Ik zou mij maar in het onvermijdelijke schikken, Jean Lafitte! Ik weet volkomen, hoe nutteloos het is, iemand van Uw kaliber den raad te geven, zijn leven te beteren, maar neem dit althans van mij aan: degenen die zich met Lupin afgeeft, betreurt dit meestal zijn geheele leven lang."

En verder werd er gedurende dien rit maar heel weinig gesproken.

Lafitte deed zelfs geen poging, het portier te openen, of te schreeuwen, want ten eerste reed de auto daartoe veel te hard en ten tweede zou hij op die wijze slechts zijn eigen ondergang bewerkt hebben.

Hij liet zich dus gewillig medevoeren, en gaf zich zonder verzet over aan de handen van den geheimzinnigen Engelschman, die hem binnen twee dagen ontmaskerde, terwijl hij toch zoo stellig rekende op straffeloosheid.

De duisternis begon te vallen, toen de auto Parijs uitreed, en toen was het dat Raffles zeide:

„Ik ben nu tot mijn spijt wel genoodzaakt, U even te blinddoeken, want ik ben er volstrekt niet op gesteld, dat gij later het huis zoudt kunnen aanwijzen, waarin ik U, tegen mijn zin, dezen nacht opgesloten zal moeten houden. Het zou mij zeer onaangenaam zijn, als gij mij in den weg zoudt loopen. Want gij zijt bevreesd voor Lupin, en die vrees zou er U wel eens toe kunnen brengen hem op de hoogte te stellen."

Lafitte dacht zelfs niet aan verzet, maar liet zich rustig blinddoeken, en na een rit van nog een kwartier, bemerkte hij hoe de auto stilstond, en werd hij vlug een huis binnengevoerd en vervolgens een keldertrap afgebracht, waarna hij werd opgesloten in een kelderruimte, in gezelschap van een rustbed, een tafel en een paar stoelen, een boekenkastje met enkele boeken en een goed elektrische lamp.

En hier liet Raffles hem alleen met de stellige belofte dat hij den volgenden dag in ieder geval zou worden bevrijd.

Het was half tien, toen Raffles de zware grensels op de buitenzijde van de kelderdeur schoof.

Ijlings klom hij weder naar boven en zeide tot Brand, die in gesprek was met Hederson:

„Luistert nu goed, want een vergissing zou ons allen noodlottig kunnen worden. Jij, komt in gestalte het meeste overeen met Lafitte, Brand, en jij zult dus zijn plaats innemen op de Pont Neuf. Jij zult het latijnsche wachtwoord noemen, en den man volgen, die je naar de plek van samenkomst moet brengen. En Henderson en ik zullen je op eenigen afstand volgen.”

„Met de politie?” vroeg Brand levendig.

„Jij schijnt verbazend gesteld te zijn op het gezelschap van politieagenten”, zeide Raffles. „Ik zeg je nogmaals, dat ik de hulp niet wensch alvorens ik Lupin heb adergelaten. Ik heb nog een kleine rekening met hem te vereffenen, en dat kan ik onmogelijk doen als de politie ontijdig optreedt.”

„En als wij daar tegen veertig, vijftig mannen komen te staan?”

„Daarvan is geen sprake, Brand! Lupin is geen bendevoofd en hij is het ook nooit geweest! Hij heeft dat dien onnoozelen hals van een Lafitte alleen maar wijs gemaakt! Hij heeft nooit meer dan drie of vier mannen, ten hoogste een half dozijn onder zijn bevelen gehad, hier te Parijs, dat weet ik zeker. Hij heeft alleen maar indruk willen maken op zijn helper.”

„Dan zal het een peulleschilletje zijn!” riep Henderson vroolijk uit. „Wij moeten maar dadelijk aan den slag gaan!”

Brand onderwierp zich. Hij begreep wel, dat Raffles een vast plan had. Hij veranderde zijn gelaat een weinig, wapende zich, en om bij elven verlieten de drie mannen weder het huis, riepen bij de poort een taxi aan, en lieten zich naar de Seine-kade rijden, niet ver van het „Ile de la Cité”, hetwelk door de Pont Neuf met de beide Seine-oeveren wordt verbonden.

Het was omstreeks tien minuten voor twaalf, toen Brand, de eeuwenoude brug betrad, langzaam naar het standbeeld midden op de brug kuierde en daar in de schaduw post vatte.

Hij behoefde niet te klagen over de nauwkeurigheid van den man, die hem tot gids moest strekken, want de klok van de Nôtre-Dame had nauwelijks twaalf slagen laten hooren, of er trad een kleine man op hem toe, die vlak voor hem bleef staan, en hem aandachtig scheen op te nemen.

„Per Aspera ad Astra!” mompelde Brand half luid.

Dadelijk knikte de kleine man even, en wenkte Brand zwiingend hem te volgen.

Het tweetal liep de brug af, naar de andere zijde van den oever, volgde toen gedurende eenigen tijd Quai de Louvre tot zij bijna de Pont des Arts hadden bereikt.

Van verkeer viel op dat uur op die stille plek reeds niets meer te bespeuren. Er reden alleen nog een paar taxis heen en weer, en dat was alles.

De kleine man stond hier een oogenblik doodstil, om zich heen loerend, en eensklaps dook hij weg achter de meterhooge borstwering, die bijna op alle punten de Seine-kade omzoomt, vanwaar zij Parijs binnentreedt, tot waar zij de reuzenstad weder verlaat.

Hier en daar zijn deze borstweringen doorbroken, om ruimte te geven aan de smalle steenen trappen, die naar de veel lager gelegen los- en laadkaden voeren. Op sommige plekken ligt deze kade wel drie meter lager dan de straatweg. Er vormt zich dus een muur en het is juist in dien muur, dat zich de uitgangen bevinden van de oude rioolgangen, afgesloten met stevige hekken. Bij overstroming stijgt het Seine-water ver boven deze openingen, vult de gangen, en maakt het riool voor langen tijd onbruikbaar.

Het kleine mannetje was haastig een van die trappen afgegaan zoo snel en zacht als een rat en Brand was hem steeds op de hielen gevolgd, nadat een snelle blik achterwaarts hem overtuigd had, dat Raffles en Henderson hem op eenigen afstand volgden.

Hij stak vlug en ongezien de hand op om hun aandacht te trekken, en het volgende oogenblik stond hij naast zijnen gids, op de duistere benedendekade, naast het hooge zwartgeschilderde ijzeren hek, dat een der rioolgangen afsloot.

Er zat een sterk slot op, maar de kleine man bleek niet de minste moeite te hebben, het met behulp van zijn looper te openen. Hij wierp nog een laatsten blik op de stille, sombere rivier, liet een klein motootje van de rivierpolitie voorbijgaan, en toen pas trók hij het hek naar zich toe, liet den ander voorgaan, trad binnen, en trok het hek weer achter zich in het slot.

Brand had menigmaal gelegenheid gehad de riolen van Parijs te bezoeken, tenminste een klein gedeelte ervan, maar reeds na vijf minuten loopen, zou hij op geen stukken na kunnen zeggen, waar hij zich ergens bevond. Hij wist alleen dat de gang die volgde ongeveer rechthoekig op de Seinekade stond en dat hij zich dus nu wel omstreeks het oude Louvre-Paleis zou bevinden, onder een van de museum-zalen.

Zijn gids had na eenige oogenblikken een zaklantaarn ontstoken, en volgde een van de smalle

looppaden naast het drabbige, omstreeks een meter breede, kwalijk riekende kanaal, dat tusschen de beide looppaden doorliep, en dat op geregelde tijden wordt uitgebaggerd. Het is over deze smalle kanalen, dat de werklieden van de gemeente-reiniging zich in hun platboomde vaartuigjes voortbewegen, die maar heel weinig smaller zijn dan het kanaal breed is.

Zijn gids had tot dusverre nog geen woord gesproken, en liep in half gebukte houding maar steeds verder. Hij deed Brand denken een een van die goed gedresseerde chimpansé's, zooals men ze tegenwoordig veel in circussen vindt.

Reeds een paar keeren waren de beide mannen dwarsgangen gepasseerd, maar de gids lette er ternauwernood op. Hij moest hier wel goed thuis zijn, en zijn weg kennen!

Nog een vijftigtal stappen, toen keerde de man zich om en zeide grijnslachend tegen Brand:

„Nu zijn wij er dadelijk, kameraad! Ik hoop dat je niet zenuwachtig zult zijn, als je tegenover hem komt te staan! Wat was dat?”

Hij had snel en wantrouwend het hoofd omgewend.

Uit de onheilspellende duisternis was een geluid tot hem doorgedrongen, dat hij hier niet kon thuis brengen — het klonk als het heel zachte, korte gefluit van den merel.

„O, dat is niets — dat is alleen maar een sein!” antwoordde Brand bedaard, die de beteekenis van het gegeven bevel onmiddellijk begrepen had.

En zonder verderen omhaal, sloeg hij den gids met een enkelen, op de juiste plaats, aangebrachten kaakslag neer.

Onbewegelijk, als een zak, bleef de kleine man liggen.

HOOFDSTUK VII.

MAN TEGEN MAN.

Brand stond nog over den man heen gebukt, dien hij buiten gevecht had gesteld, bezig met hem te knevelen en zijn armen op zijn rug samen te binden, toen Raffles reeds naast hem stond, met zijn lantaarn in de hand, en zachtjes zeide:

„Dat heb je knap gedaan, Brand! Stil en afdoende! Ik zie daar een kleine zijgang — daar kunnen wij hem wel heenslepen! Dat is er tenminste al één die wij voorloopig kwijt zijn. Henderson, help eens een handje!”

Zonder iets te zeggen trad de reus naderbij, greep met een enkelen knuist den bewegingloozen man in het midden van de borst, zooals een kruier het een licht valiesje zou doen, en droeg den gevangene in de zijgang die hem werd aangewezen, waar hij hem neerlegde in een van de nissen, die daar veelvuldig worden aange troffen.

En nu stond het drietal bijeen en luisterde eenige oogenblikken zwijgend.

Aanvankelijk kon men hier niets anders hooren dan het doffe gerommel van een der ouderwetsche stoomtrams, die nog altijd gehandhaafd blijven in sommige gedeelten van Parijs, maar eensklaps hief Raffles waarschuwend den vinger op, want zijn scherp oor had hooren lachen, een hoogen, luiden lach. Den lach van een vrouw.

„Komaan, mijnheer Lupin schijnt damesbezoek te hebben! Hij schijnt zich vrij snel te hebben getroost over het verlies van zijn vorig liefje. Die zit nu in de gevangenis, en ik geloof dat het met Lupin slecht zou afloopen, als zij kon vermoeden, dat hij haar al zoo spoedig ontrouw is geworden.”

„Hoe heet de nieuwe favorite?” vroeg Brand zachtjes.

„Lafitte heeft haar naam niet genoemd, maar haar alleen beschreven. Het doet er trouwens niet toe — want hun rijk zal nu wel spoedig uit zijn!”

„Zal ik de politie halen?” vroeg Brand heel zacht.

„Maar mijn hemel, dat schijnt gij maar niet te gelooven, mijn waarde”, zeide Raffles een weinig ongeduldig! Ik heb je beloofd dat ik de hulp der politie zou inroepen, zoodra het noodig mocht blijken, maar dan ook niet eerder! En nu zullen wij de stelling van den vijand eens gaan

opnemen! Ik zal vooruitgaan — volg mij op den voet! En geen geluid, want wij hebben met een sterke tegenpartij te doen, denk daaraan.”

Langs het smalle looppad, met de eene hand steun zoekend tegen den gewelfden wand, ginden de drie mannen achter elkaar voort, Raffles vooraan, die zijn lantaarn ter hoogte van zijn hoofd hield, gereed om haar op het minste verdachte geluid uit te knippen.

Nog eenmaal klonk de vrouwenlach, en op dat geluid ging Raffles af.

Het drietal deed nog een twintigtal stappen, en toen stonden zij weer stil bij een viersprong.

En nu klonk het geluid duidelijk van links, en toen Raffles even zijn lantaarn uit deed, zag hij een flauw lichtje onder een stevige, met ijzer beslagen deur, aan de overzijde van de tunnel.

Het was dus noodzakelijk, eerst over de smalle gracht heen te springen, maar dat was voor de goed geoefende mannen een zaak zonder eenige beteekenis.

Zij wipten dus over het grachtje heen, klaar om dadelijk hunne revolvers te trekken, en Raffles stapte op de deur toe, en poogde zijn oog voor het sleutelgat te brengen.

Maar waarschijnlijk was de deur van binnen gesloten en stak de sleutel op het slot, tenminste hij kon volstrekt niets zien.

Snel besloten, haalde hij het kleine lederen taschje te voorschijn, waarin hij steeds zijn kleine instrumenten placht te bewaren, nam er een centerboor uit, en begon in het onderste paneel een gat te boren.

Het was een tamelijk gewaagde onderneming, al draaide de boor zoo goed als geruischloos, want toevallig kon daar binnen iemand naar de deur zien en het boorijzer door het hout zien dringen. Maar Raffles wilde nu eenmaal weten, hoe het daar binnen stond en hij aarzelde dan ook niet.

Binnen weinige seconden had hij een opening gemaakt, ter grootte van een halvenstuiver stuk, en toen hij zich bukte en er zijn oog voor bracht, kon hij bijna de geheele ruimte overzien. Het was een van die gewone bergkelders, zooals men ze in de Parijsche riolen veel aantreft, en die uitsluitend bestemd zijn voor het opbergen van allerlei gereedschap. Ook schaften daar de arbeiders. Het zijn vertrekken van omstreeks vier

meter in het vierkant, en de meeste zijn electrisch verlicht.

Dat was hier echter niet het geval, want dit gedeelte van het riool was reels lang buiten gebruik gesteld en de electrische lichtdraden waren verteerd door vocht en kwade dampen.

Toch was die kelder nog vrij helder verlicht door een viertal acetyleenlampen, die op verschillende plekken waren opgehangen.

In het midden stond een ruw-houten tafel, en daaraan waren zes personen gezeten, waaronder een vrouw, en aan haar elegante kleeding en haar roseblond haar herkende Raffles haar aanstonds als de nieuwe vriendin van Lupin. De bandiet zelf zat vlak tegenover de deur en rookte rustig een sigaret.

Hij was uiterst elegant gekleed, in smoking, en zijn met zijde-gevoerde avond-cape en zijn hoogen hoed lagen achter hem op een stoel.

De anderen moesten wel zeer intieme vrienden van hem zijn, want het was niet de gewoonte van Lupin zich al te zeer op te houden met zijn helpers en zijn medeplichtigen. Er was een groote kerel bij met een gemeene tronie, ver van het hoofd staande ooren en een laag voorhoofd, maar de drie anderen toonden in hun uiterlijk volstrekt niet hun misdadigen aard en dat maakte hen des te gevaarlijker.

Het was duidelijk, dat de schavuiten hier vaker bijeen kwamen, want er stonden drie flesschen wijn op tafel, wat glazen en zelfs een schaal met gebak, en een en ander was waarschijnlijk genomen uit een kleine muurkast, die Raffles duidelijk kon zien op den achtergrond.

De vrouw zat naast Lupin, die juist iets scheen te vertellen en het was alsof zij de woorden van zijn lippen scheen te lezen.

Zij lachte veel en luid om zijn grappen en scheen alle moeite te doen, bij den geduchten bandiet in een goed blaadje te komen.

En plotseling, midden in het verhaal, bleef Lupin steken.

Zijn gelaat, dat zooeven nog lachte, werd strak, en er kwam een somberen glans in zijn oogen, die onafgebroken op de deur gericht waren.

Raffles begreep als bij ingeving, dat de bandiet zooeven het kleine ronde gat in het deurpaneel gezien had.

Misschien had ieder ander er geen aandacht aan gewijd, en gedacht aan een kwast die uit het hout gevallen was, maar Lupin was nu eenmaal niet de eerste de beste en buitengewoon wantrouwend.

Hij duwde bliksemsnel de vrouw terzijde, die half op zijn schouder hing, om zijn rechteram

vrij te maken, en een groote browning te trekken.

Raffles had maar juist den tijd om zich snel terzijde te werpen, want het volgende oogenblik kraakte daarbinnen een schot, met een fluitend geluid drong de kogel door het paneel op een paar duimen waar Raffles stond.

Hij drukte zich uit alle macht tegen de zware deur, die echter geen duimbreed week, en hij begreep, dat ze van binnen gesloten was.

Maar reeds klonken daar binnen kreten van woede, stoelen werden dooreen geworpen en een sleutel draaide om in het slot.

„Geeft acht, vrienden — het spel gaat beginnen!” waarschuwde Raffles. „Als zij schieten — maakt dan ook gebruik van je wapens!”

„Als zij schieten?” herhaalde Brand spottend. „Ik denk wel niet, dat die kogel daar zooeven met een proppenschietter door de deur is gejaagd! Het wordt ernst!”

Henderson en Brand waren ijlings weder over de gracht teruggesprongen, teneinde meer armslag te krijgen, terwijl Raffles een paar stappen terzijde week, en zich tegen den zijmuur drukte.

De zware deur vloog open en bijna tegelijkertijd knalden er drie, vier schoten, en het zou gedaan zijn geweest met Henderson en Brand, die in het volle licht stonden, als de schelmen zich maar den tijd hadden gegund om behoorlijk te mikken.

Nu nam een van de kogels een stukje van Brand's oor weg, en een tweede, fel als een zweepslag, schampte den schouder van Henderson.

Beide mannen vuurden op hetzelfde oogenblik terug om het behoud van hun leven, en een van de bandieten slaakte een gesmoorden kreet en stortte voorover in het donkere rioolwater.

Een tweede werd in den arm getroffen en liet met een vloek zijn wapen vallen, terwijl hij zoo vlug hij kon in de duisternis wegsnelde.

Maar Raffles had aanstonds gezien, dat geen van die vijanden Lupin was, en hij zocht zijn doodsvijand om de zaak eens en voor goed met hem te eindigen.

Hij deed een stap terzijde naar de deur, wierp een van de bandieten terzijde die den ingang versperde en sprong het kelderverblijf binnen, waar juist Lupin zich gereed maakte, zich in den strijd te mengen.

De Fransche bandiet vuurde, maar zijn schot miste, en het volgende oogenblik wierp Raffles zich op hem.

En terwijl de vrouw krijschte als een furie, worstelden de twee vijanden, waarbij Lupin alle moeite deed, zijn rechterpols weer vrij te maken om zijn browning te kunnen gebruiken.

Daarbij verloren beiden het evenwicht en vie-

len met hun volle gewicht tegen de zware deur, die met een luiden, dreunenden slag in het slot viel.

Raffles en Lupin waren nu met de vrouw alleen in het keldervertrek.

Een van de acetyleenlampen was stuk geschoten, een tweede stond op uitgaan.

Door den schok had Lupin zijn browning prijs gegeven en het wapen was in een hoek terecht gekomen.

De roodharige vrouw wilde er op toesnellen om den vijand van haar minnaar een kogel door het hoofd te sturen, maar Raffles, die haar toelig doorzag, duwde onder het worstelen met zijn voet een der zware stoelen onderste boven, waarover de vrouw in haar volle lengte viel.

Kreunend en vloekend strompelde zij weer overeind en kroop naar den hoek waar de browning lag.

Brullend als een gewond dier, klemde Lupin zich vast aan Raffles om hem te beletten, eerder het wapen te bereiken, dat over dood of leven kon beslissen.

Raffles sloeg hem met de vuist op het hoofd, maar Lupin wendde zijn gelaat eenvoudig af, en hield Raffles zoo krampachtig vast dat deze zich ternauwernood kon bewegen.

Met een schrillen lach van zegepraal had de vrouw de browning reeds opgenomen, en richtte het uit haren hoek op Raffles.

Zij vuurde, juist toen deze zich weer om rolde en de kogel ketste op den steenen vloer, en sloeg plat tegen den wand.

De vrouw wilde nogmaals vuren, maar vruchteloos drukte zij haren vinger tegen den trekker.

Het wapen was ledig.

Dol van woede kwam zij naderbij, teneinde Raffles met het zware wapen op het hoofd te slaan, maar Lupin schreeuwde haar toe te blijven, waar zij was, en doodsbleek, zag zij nu van uit haren hoek den strijd aan.

Met een van haat vertrokken gelaat had Lupin zijn tegenstander bij de keel gegrepen, maar Raffles rukte zich los, greep hem om het middel, en wierp hem met zooveel kracht van zich af, dat Lupin in een boog door het keldervertrek vloog en tegen de zware tafel terecht kwam, die hij omwierp met alles wat er opstond.

Hijgend greep hij een nog volle wijnflesch en gebruikte die als werpknots, maar Raffles bukte zich, en het eenig resultaat was, dat de flesch de derde lamp trof, die met een luiden knal uiteen sloeg.

Verblind van woede tastte Lupin achter zich totdat zijn vingers het groote knipmes grepen, dat op de tafel had gelegen. Hij kwam wankelelend overeind en wilde zich met het opgeheven

mes in de vuist op Raffles werpen, die een stoel greep, en hem naar zijn vijand slingerde.

Lupin bukte, maar een weinig te laat, want een der pooten raakte hem het voorhoofd, hij stortte neer, en het lemmet van het mes brak af, toen het den steenen vloer raakte.

Het volgende oogenblik hadden de beide strijdenden elkaar weer aangegrepen, terwijl hun kleederen reeds in flarden om hunne lichamen hingen en rolden om en om over den vloer, terwijl zij poogden, elkander bij de keel te grijpen.

In haar hoek gilde de vrouw als een waanzinnige, terwijl de oog en haar bijna uit het hoofd puilden en telkens stond zij op het punt, tusschenbeide te komen, maar de strijd verplaatste zich te vlug en eenmaal had zij reeds een gevoeligen stoot tegen de kin gekregen, die haar half verdoofd had.

En reeds begon de vierde lamp flauwer te branden!

Raffles begreep, dat hij er zoo spoedig mogelijk een eind aan moest maken.

Hij maakte zich van zijn tegenstander los, kwam hijgend overeind, deed een stap achteruit, en sloeg Lupin neer met een harden, drogen kaakslag.

Maar Lupin gaf blijk, goed te kunnen „incasseeren”, want weliswaar verdoofde de slag hem een oogenblik, maar hij kwam weer terug en viel bliksemsnel met beide vuisten tegelijk naar Raffles' hoofd uit, die de slagen maar gedeeltelijk kon afweren, en voor een kort oogenblik „groggy” raakte.

Juist op dat oogenblik klonker er felle slagen op de deur en de basstem van Henderson riep:

„Kunt U de deur niet openen, mylord?”

„Een oogenblikje, James!” antwoordde Raffles, zich zoo goed als hij kon herstellend.

Lupin echter wilde gebruik maken van het oogenblik van zwakte van zijn tegenstander en daarin had hij ongelijk, want hij overhaastte zich wat al te veel, hij gaf zijn gelaat bloot — en een verschrikkelijken klap velde hem voor goed neer, en de vrouw snelde op hem toe en boog zich over hem neer, allerlei verwenschingen uitbrakend tegen Raffles, die zich met een afwezig gebaar het bloed van het gelaat wischte en zijn haren glad streek.

Toen wankelde hij naar de deur, opende, en liet Henderson en Brand binnen.

„Hoe staan de zaken?” vroeg hij met een flauwen glimlach.

„Best, mylord — het kon niet mooier! Twee zijn er dood en van de twee anderen is ook niet veel meer te maken”, antwoordde Henderson met een wreede grijns. „Wij hebben ze samen gebonden, klaar voor het vervoer, naar het po-

litiebureau of naar het gasthuis. Waarom schreeuwt die vrouw zoo?"

„Dat schijnt er zoo bij te hooren, James!" antwoordde Raffles. „Als U even wilt ophouden met dat naargeestig gekrijsch, madame, dan zou ik ook gaarne iets willen opmerken!" zeide Raffles een weinig ongeduldig. „Het dient tot niets, dat gij U zoo vermoeit, want als ik mij niet sterk vergis, is het lot van Uw Lupin beslist! De politie zal hem over een half uur hebben opgesloten, naar ik hoop voor geruimen tijd! En wat U betreft — ik zou U graag willen uitnoodigen mij naar zijn huis te brengen!"

„Naar zijn huis? Dat mocht je willen", riep de vrouw ruw. „Dacht je, dat ik gek was? Liever liet ik mij dooden!"

„Dat pleit voor Uw karakter, madame, maar ik kan daar helaas geen rekening mee houden!" hernam Raffles, zoo goed en zoo kwaad als het ging zijn kleederen weer wat ordenend. „Bedenk, dat de politie dat huis toch wel zal uitvinden! En natuurlijk ook het geld dat er is! Om U de waarheid te zeggen, het is mij meer om het geld dan het huis te doen!"

„Dat is wel mogelijk — maar ik zeg het U niet!" schreeuwde vrouw woedend, en zij stond op en kwam vlak voor Raffles staan, terwijl zij hem tartend aankeek, maar bijna aanstonds kreeg haar gelaat een geheel andere uitdrukking, het werd strak, en Raffles zeide met zijn grijze oogen diep in de hare:

„Je zult het me toch zeggen! Je zult precies doen wat ik beveel!"

De vrouw probeerde haar gelaat af te wenden, maar het was al te laat. Onweerstaanbaar bleven haar oogen getrokken tot die grijze, dwingende,

bevelende oogen van den man, die tegenover haar stond. Zij stamelde iets onverstaanbaars, haar lippen begonnen te trillen, haar woedend opgeheven vuisten vielen machteloos omlaag, en heel zachtjes prevelde zij:

„Ik zal doen, wat je zegt! Ik kan mij niet verweren!"

„Breng ons naar zijn huis!" beval Raffles eenvoudig.

De vrouw keek niet eens meer naar het beweginglooze, door Henderson reeds stevig gebonden lichaam van Lupin, maar ging als een slaapwandelaarster het vertrek uit, door de tunnel, wachtte rustig tot het hek voor haar geopend werd, en begon de steenen trap te beklimmen . . .

Omstreeks twee uur in den nacht had Raffles het huis van Lupin, geleid door diens minnares, zoo grondig leeggeruimd als het maar eenigszins ging, en een buit van meer dan honderdtachtigduizend goudfranc viel hem daarbij in handen, in goud, bankpapier en juweelen.

Lupin zelf en zijn medeplichtigen werden reeds veel vroeger door de politie afgehaald en reeds drie weken later stond de beroemde Fransche bandiet terecht. Raffles had natuurlijk geen gevolg gegeven aan de vereerende uitnoodiging, om als getuige op te treden, maar dat nam niet weg, dat Arthur Lupin drie dagen later veroordeeld werd tot levenslange gevangenisstraf, en dat hij aan het mes van de guillotine ontsnapte, had hij alleen maar te danken aan een van zijn talrijke vriendinnen — waarvan er een ook toevallig de vriendin was van den Minister van Justitie.

De volgende aflevering bevat:

De inbraak in Dorsitzstreet

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO-BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885